Akbaba

Seyyar satıcılar toplatılıyor.
— Gazeteler —

— Ne olur âbi, bari mallarıma dokunma!..

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 APARTMAN DAİRESİ / **2** MİLYON LİRA PARA İKRAMİYESİ

CEM'AN :

4 MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL

SAYI: 362 C.: 14 19 ŞUBAT 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

YUHA!..

ORTAÇAĞ tarihini açınız: Sahifelerin çoğu mezhep kavgalarının kaniyle kızarmıştır. Bizde bile, hem de bugün, Sünnîlik, Şiîlik kini kaba gönüllerden silinmiş midir acaba?...

Ama, günümüzün asıl mezhep kavgaları başkadır. Artık yirminci yüz yılın yeni tarîkatları var: Siyasî partiler ve spor kulüpleri!

Anadoludan uçakla Galatasaray - Fener maçına gelen cezbeli maç dervişleri saymakla bitmez. Yazın güneş, kışın tipi altında tepinen seyircilerin rûfailerden farkı var mıdır dersiniz?

Siz, sahaya atılan gazoz şişelerini, savrulan yumrukları, hattâ bir çocuğu cansız düşüren tekmeyi, âdî bir polis vakası, bir meyhane cinayeti sanmayınız. Bunlar, çağımızın mezhep kavgalarıdır.

Kulüp formaları, o sarılar kırmızılar, o siyahlar beyazlar, yakalara rozet, parmaklara yüzük, otomobillere bayrak oldu.

Ama geçen hafta, Mithatpaşa Stadında, büyük kalabalığın başsevgilisi Fener'in yuhalanmasına ne dersiniz?

Beyoğluspor'a karşı düşük bir oyun çıkaran Sarı-lâcivertlileri, stadyom, hem de rakiplerinin değil, kendi sevdalılarının ağzı ile yuhaladı!

Hımmm... Düşünülecek, çok, çok, çok düşünülecek mesele!

Demek, bir gün, halk topluluğu, delice sevdalandığı kendi kulübüne karşı bile dönebiliyormuş!

Gözümün önüne dokuzyüz elli seçimlerinin sonuç verdiği günler geliyor. O ne kalkın ey ehl-i vatan'dı?... En uzak, en yoksul köy bile bir bayrak, bir davul zurna bulmuş, otuz yıllık iktidarı devirmenin sevinci içinde, kendi gücünün ilk bayramını yapıyordu. Yakalarında D.P. rozetleriyle dolaşanlar, birer yarım ilâhtı o gün.

Artık, politikanın iki ayrı mezhebine bağlı insanlar olmuştuk. Geçtiğimiz yolları, oturduğumuz kahveleri, hattâ Tanrıya secde ettiğimiz camileri bile ayırmıştık.

Aradan altı yıl geçti. Büyük Millet Meclisinin birkaç yan sırasına sıkışan otuz kırk Halk Partili, elli yedi seçimlerinde ansızın beş misline çıkıverdi: Yüz seksene!

Dünün, arka sokaklardan geçen İsmet Paşası, caddelere, meydanlara sığamaz olmuştu artık!

Son kurultay, ilk hedefler beyannamesiyle yarınki iktidar programını yayınlamıştı. İçten içe sandalye kavgaları bile başlamıştı artık!

İşte tam bu günlerde, beklenmedik, umulmadık bir kaza oldu: Mebus aylıklarının dört bin lira üstüne çıkarılması teklifine imza atan iki C.H.P. li kalemin sivri ucu, olayların alabildiğine şişirdiği muhalefet balonuna değiverdi!

Şimdi, Aziz Uras dostumun bu kışta kıyamette koşmak zorunda kaldığı seçim bölgesinden, taaa Mardin'den, telgraf tellerini nabız gibi attıran sesi geliyor:

«Zam tasarısından imzamı geri aldım!»

Gazetelerde bu telâşlı telgrafı ibretle okurken, kulaklarımda kendi sevgili kulüplerini yuhalayan Fenerlilerin sesi uğulduyor.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Ödeneklere zam tasarısına iki C.H.P. li imza attı. (Gazeteler)

— Çok şükür, iktidarla muhalefet arasında fikir yakınlığı başladı.

Teşekkürler ederiz

AKBABA'nın otuz altı yaşı. na basışı, bizim henüz yarı yaşımızda bile olmıyan bazı gazetelerimiz dışında, hepimizi minnettar eden büyük sevgilerle karşılandı.

Önce Cumhuriyet'in tebriki, sonra dostumuz Doğan Nadi'nin zarif ve duygulu fıkrası, daha sonra arkadaşımız Aziz Nesin'in Akşam sütunlarında kalbi çarpan makalesi bizleri çok sevindirmiştir.

Bunun dışındaki büyük ve kıymetli gazetelerimiz «iki yaşında bir çocuk kuyuya düştü» gibi mühim haberlerden yer ayırıp otuz altı yaşına basan AKBABA'yı tebrik imkânını bulamadılar!

Gazetelerden sonra fikir ve sanat hayatımıza dalma meş'ale tutan Yapı ve Kredi Bankasından en yakın, en sıcak dostluğu gördük. Pek mümtaz insanımız Kâzım Taşkent'e, Sayın Enver Bakırcı'ya ve Yayınevimize kadar gelmek nezaketini gösteren dostumuz, meslekdaşımız, Hayat Mecmuası sahibi Şevket Rado'ya teşekkürler ederiz.

Yine bunlardan başka, mektuplarla, telgraflarla, ve Anadolunun uzak illerinden telefonlarla bizi tebrik etmek lûtfunda bulunan isimlerini bilmediğimiz, yüzlerini görmediğimiz vefalı okuyucularımıza «AKBABA» ailesinin hürmet ve minneti büyüktür.

AKBABA

Sayın bay Ruh

Adnan Veli

CAVİDAN, ikide bir:

— İmkânı yok, imkânı yok inanamam, diyordu.

Suna, artık sinirlenmişti:

— İnanmazsan inanma, dedi. Sana yalan söylemiye bir mecburiyetim yok ki... Biraz sonra, yapınca görürsün.

— Ama artık sabrım tükendi kardeşim.

— İyi ya... Biz de başlıyoruz işte... Haydi Mübeccel'ciğim, oturalım artık. Haydi, sen de gel Rezzan'cığım. Ayol, şöyle masaya gel senize... Haydi Leman, kımıldan biraz nonoşum...

Salondaki büyük masanın etrafına çepeçevre oturdular. Suna gündüzden, alfabenin bütün harflerini ufak ufak kâğıtlara yazmış, bunları masanın üstüne daire şeklinde dizmiş, sonra da orta yere bir kahve fincanı koymuştu. Masanın ucundaki yerine oturmadan önce, gidip salonun bütün ışıklarını söndürdü. Sadece piyanonun üstündeki apliği yanık bıraktı. Yerine gelip oturduğu vakit:

— Çocuklar, katiyen sululuk etmeyin haaa!... dedi. Çünkü ruh, öyle şeyden dünyada hazzetmez. Hepimiz ciddî olmıya mecburuz.

— Tabiî, tabiî nonoşum... Sen hemen başla...

Salonda bir sessizlik oldu. Herkes, sağ elinin işaret parmağını fincanın dibine değdirdi. O vakit Suna, konuşmıya başladı:

— Ey Ruuuuh!... Ey Kristof Kolomb'un aziz ruhu... Lûtfen masamıza gelin... Ey ruh hazretleri... Lûtfen dâvetimizi kabul edin...

Beklediler. Salonu derin bir sessizlik kaplamıştı. Suna arada bir konuşuyordu:

— Kristof Kolomb'un sayın ruhu... Geldinizse, lûtfen fincanı kımıldatınız.

Gene beklediler. Fincanda hiç bir hareket yoktu. Suna, bir daha sordu:

— Kristof Kolomb'un sayın ruhu... Lûtfen yanımıza geliniz... Gelince fincanı oynatınız.

Bu sefer fincanda hafif bir kımıldama oldu. Sonra da yavaş yavaş fincan tepsinin içinde yürümiye başladı.

Hepsi şaşırmıştı. Ama Suna, neticeden emin olduğu için, tam bir inançla:

— Hiç kimse konuşmasın, dedi. Ruh hazretleri geldi. Ey sayın bay ruh! Geldinizse, lûtfen isminizi yazınız.

Fincanın hareketi ilkin bir parça hızlandı. Sonra daha da arttı. Genç kadınların parmaklariyle beraber sağa sola gitmiye başladı. Suna öteki eline bir kalem almış, fincanın uğradığı harfleri teker teker not ediyordu. İlk gidiş gelişlerden bir netice çıkmadı. Suna tekrar mırıldandı:

— Sayın bay ruh!... İsminizi lûtfen, açık olarak yazın.

Fincan gene harften harfe dolaştı. Suna bu sefer harfleri, daha dikkatle not etmişti. Ruhun ismi meydana çıktı:

-- Abdülfettah...

Hepsi de büyük bir şaşkınlık içindeydi. Leman atıldı:

— Hangi Abdülfettah?...

Suna onun sözünü kesti:

— Dur kardeşim, önce ben sorayım. Sayın bay Ruh hazretleri! Hangi Abdülfettah'sınız siz?...

Ruh gene, fincanı harflerde dolaştırarak cevap verdi:

— Valde camiinin eski müezzinlerinden Mümin oğlu Abdülfettah...

Cavidan, heyecanından tir tir titriyordu. Rezzan:

— Biz onu çağırmadık ki, dedi.

— Olsun kardeşim... Bir defa gelmiş... Artık «Git» denemez. Şimdi soracaklarımızı bundan soralım.

— İyi ya, sor bakalım Sunacığım...

— Ey sayın bay ruh hazretleri!... O halde bize söyliyebilir misiniz? Kocam, İspanyadan dönerken, bana bir vizon getireceğini söylemişti. Acaba getirecek mi?.. Terzi Bayan Mücellâ ile ortağı güzel Reyhan'ın da gümrükten geçirtmek için vâdi vardı. Ne dersiniz Ruh hazretleri, geçirebilecek mi, geçiremiyecek mi?..

— Geçirecek...

— Oh şükür yarabbi... Nihayet hayalimde yaşattığım, bir rüya sandığım vizonuma kavuşacağım. Mil mersi ruh hazretleri... Vallahi mil mersi... Şimdi bir şey daha sormak istiyorum. Çocuklar, kusura bakmayın. Ben bir şey daha sorayım da, sonra da siz sorarsınız.

— Sor kardeşim, sor...

— Ey sayın bay Ruh hazretleri!... Pakizenin kocası Şadan, «çocuğumuz olmuyor» diye üzülür dururdu. Halbuki Pakize şimdi hamile kaldı. Ama hepimizin içinde bir şüphe var. Acaba çocuk Şadan'dan mı, yoksa William adındaki o sarışın Amerikalıdan mı?..

— Amerikalıdan...

Hepsi birden çığlık attılar. Suna dedi ki:

— Gördünüz mü kardeşim?... Şıllık bir de bize numara yapıyor. Hani şeytan diyor ki, tut, kocasına imzasız bir mektup yaz.

Rezzan atıldı:

— Sakın öyle şey yapayım deme kardeşim... Vallahi kız mahvolur.

— Öyleyse bize niye doğrusunu söylemiyor?...

— Kız elâleme ilân mı etsin nonoşum?... Sen şimdi öyle şeyleri bırak da biz kendi encamımızı soralım. Müsaade eder misiniz kardeşim, bir de ben sorayım?...

— Aaaa tabiî nonoşum. İstediğini sor...

— Sorayım ya... Çok sayın bay müezzin... Sizden bir ricam var benim. Son zamanlarda bizimkinin işi biraz bozuldu. Ben de ona «Vatan Cephesine gir, işlerin düzelsin» diyorum. Hasham giremezmiş. Siyasî kanaatlerinden vaz geçemezmiş. Bu bir kanaat işi midir, yoksa menfaat mi?...

— Menfaat...

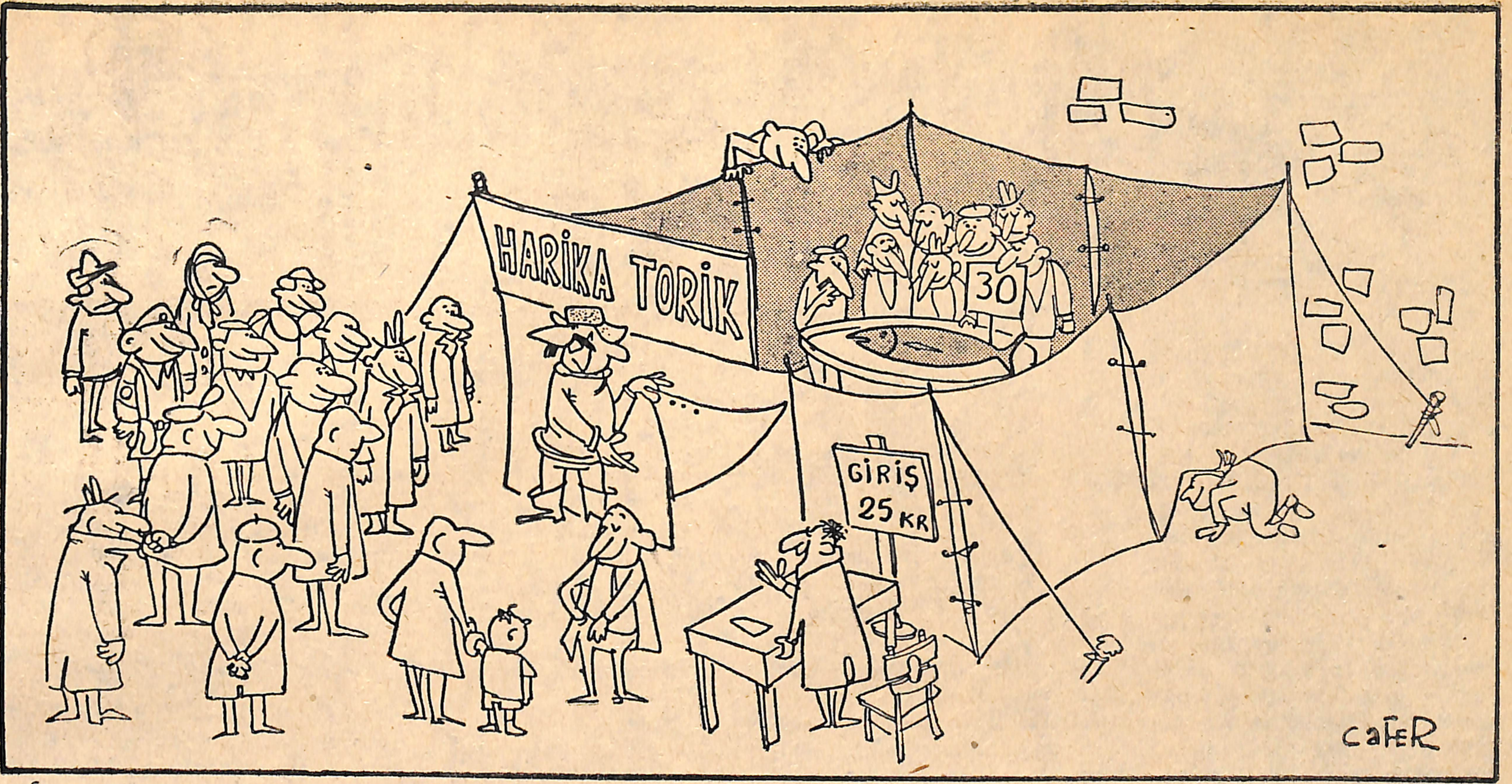
— Hah bravo... Vallahi çok mersi... Ben de aynen sizin gibi düşünüyorum. «Sen Vatan Cephesine gir, senin kanaatin gene kendine kalsın». Öyle değil mi?...

— Belki...

«Görmeden Türkiye» isimli bir sergi açıldı. (Gazeteler)

«GÖRMEDEN TÜRKİYE»

Bir çift torik 30 liraya satıldı... (Gazetelerden)

— Pekâlâ... Kocam bir gün düşüncelerini değiştirip benim dediğim yola gelecek mi?...

— İhtimali vardır...

— Vallahi size çok teşekkür ederim bay ruh... Eğer dediğiniz çıkarsa size ne hediye edeyim bilmem ki... Size... Size... Size... Bir Vatan Cephesi rozeti hediye edeceğim. Yakanıza takarsınız. Ruhlar âleminde yaşıyan arkadaşlarınıza gösterirsiniz. Belki onlardan da Vatan Cephesine giren olur.

Ruh şöyle cevap verdi:

— Vatan Cephesini buradaki arkadaşlar zaten biliyorlar. Benim ayrıca ilân etmeme lüzum yok. Şimdiki halde Arş-ı âlâ'dan mütemadiyen Vatan Cephesine yazılıyorlar. Son iki ay içinde Cennetten dokuz kişi, Cehennemden de 7 milyon, 886 bin 123 kişi Vatan Cephesine iltihak etti!

Ruhun bu cevabı karşısında Rezzanın müthiş canı sıkıldı.

— Çocuklar, dedi. Ben size bir şey söyliyeyim mi? Bu ruh meselesi vallahi saçma... Ben katiyen ruhun verdiği cevaplara inanmıyorum. Çünkü durmamacasına yalan uyduruyor.

Mübeccel bu sözü söyler söylemez, büfenin içindeki bardaklar sallanmıya baladı. Fincan, harflerin arasında yıldırım gibi gidip geldi. Ruh şöyle cevap verdi:

— Behey alçaklar ve münkirler ve zındıklar!... Sizin gibi kâfirlere, tarik-i hakikati elbette öğreteceğiz. Sizin gibi rezil ve sefil ve ednâ insanlar, her halü kârda, dünya nimetleri için yemedik herze bırakmazlar. Lâkin âhirete intikal ettiğiniz zaman, burnunuzdan getirmek bizim için vâcibül-iman olmuştur. Siz kimsiniz ki ervâh-ı muhteremeye tevcih-i sual ediyorsunuz?... Nesiniz, ne mene kişilersiniz ki bizleri tehzil ve tezlile mütecasir oluyorsunuz?...

Bay ruh daha lâfını bitirmeden, büfenin aynası orta yerinden şırrak diye ikiye ayrılıverdi. Hepsini bir korku rüzgârı yaladı. Hele Cavidan zangır zangır titriyordu:

— Eyvah... Ruhun hışmına uğradık, dedi... Ah Rezzancığım, söyliyecek başka lâf bulamadın mıydı?...

— Ne bileyim ben kardeşim. Ağzımdan çıkıverdi işte...

Lâfını bitirmeden, tavandaki avize sallanmaya başladı. O vakit dehşetle yerlerinden fırladılar. Rezzan:

— Ah yarabbi... Çok öfkelendirdik galiba, dedi.

Suna, bir koşu gidip elektrikleri yaktı. Sonra masanın üstündeki harfleri, fincanı topladı. Ötekiler, odanın bir köşesine çekilmişler, birbirlerine sokulmuşlardı. Artık ispirtizmanın devamına imkân yoktu. Ama ruhun öfkesi devam ediyordu. Duvarlardaki tablolar sallanıyor, raflardan kitaplar dökülüyordu. Suna, yalvararak

— Sayın bay ruh! dedi. Lûtfen bizi terkedin. Lûtfen mekânınıza avdet buyurun. Sizden çok çok özür dileriz. Uzaklaşın buradan... Vallahi son derece I am sorry... Mil pardon bay ruh...

Ama bay ruh, onların yalvarmalarına kulak asmıyor, odadan uzaklaşmıyordu. Bir ara, bitişik odaya açılan kapının da camları, büyük şangırtı ile kırıldı. Kadınların hepsi, birbirlerine sokulmuşlar, titreşiyorlardı. Ruhun gazabı da devam ediyordu. Suna boyuna:

— Sayın bay ruh!... Lûtfen uzaklaşın... diye yalvarıyor, ama ruh, bir teviye tahribat yapıyordu. Duvarlardaki tabakalar, sigara iskemleleri, aplikler yerlere serilmişti.

Rezzanla Mübeccel ağlamıya başlamışlardı. Suna bembeyaz kesilmişti. Cavidan baygınlıklar geçiriyordu. Ama birdenbire kendini topladı. Büyük bir cesaretle:

— Ey ruh!... Diye haykırdı. Gidiniz buradan... Gidiniz artık. Eğer gitmezseniz, tam bir dakika sonra Atatürk'ün ruhu buraya gelecek...

Odada bir sessizlik oldu. Ve ihtimal müezzin efendinin ruhu Atatürk lâfını duyar duymaz, tabanları kaldırarak yedi kat arş-ı âlâ'ya çıkıp, girecek delik aramıya koyuldu.

Adnan VELİ

Ver Allahım

İzhar eyle kudretini,
Fehmedelim hikmetini,
Çeşit, çeşit nimetini,
Önümüze ser Allahım.

Haram, helâl ver Allahım.
Kulun durmaz yer Allahım!..

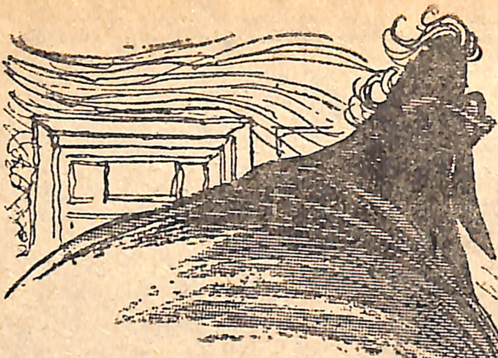
Her şey bize olsun ayan,
Varlığını eyle beyan,
Yolundayız atlı, yayan,
Kadın, çocuk, er Allahım.

Haram, helâl ver Allahım,
Kulun doymaz yer Allahım!..

Soldu açlıktan bet, beniz,
Çıktı çoktan kadidimiz,
Hep sendedir ümidimiz,
Senden hayır, şer Allahım.

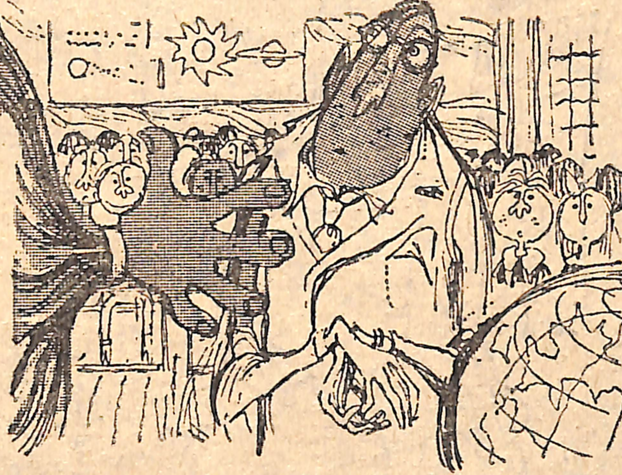
Haram, helâl ver Allahım.
Kulun doymaz yer Allahım..

Nuri BABA

Tanıştığımıza Çok Memnun Oldum

AZİZ NESİN

Olmaz kardeşim. Bakınız, neden olmaz, izah edeyim. Affedersiniz ismiâliniz Beyfendi? Ulvi Bey... Müşerref olduk efendim. Benim adım Şâzi. Çok memnun oldum. Evet... ne diyorduk? Olmaz... Katiyen olmaz. Çünkü efendim, her şeyden önce bir maarif plânımız yok. Bendeniz uzun yıllar maarifte hizmet ettiğim için bu işleri gayet iyi bilirim. Plânsız, programsız hiç bir iş olmaz efendim. Affedersiniz Beyfendi, ismiâlinizi öğrenebilir miyim? Ulvi Bey... Çok güzel, memnun oldum. Benim adım da Şâzi... Çünkü efendim bizde her şeyden önce bir tedrisat sistemi yok. Onun içindir ki, biri gelir liseleri on iki sınıfa çıkarır. Başkası gelir on bire indirir. Biri gelir her sene beş imtihan kor, başkası gelir bir imtihan yeter der. Birisi, «vatan ev lâdlarını döndürmeyin, yazıktır» der. Öbürü gelir «Bize adam lâzım, adam... işi sıkı tutun. Her sene bir adam yetişse yeter» der. Yâni Beyfendi... Affedersiniz adınız nedir efendim? Ulvi Bey... Teşerrüf ettik Beyfendi. Benim adım da Şâzi... Neden bizde bir maarif dâvası olmadığını izah edeyim. Bendeniz bundan yirmi... evet, yirmi altı sene evvel, yalan söylemiyeyim, belki de otuz altı, belki daha çok... Her neyse, orası mühim değil. Hayata muallim olarak atıldım. O zaman yirmi dört, yirmi beş, valsöylemiyeyim, **belki de otuz** beş, kırk yaşlarında bir gençtim. Evet, hayata muallim olarak atıldım. Affedersiniz adınızı sormayı unuttum. Ulvi Bey... Evet... Benim adım da Şâzi... Ne diyordum? Evet bizde bir maarif sistemi **yoktur. Uzun** seneler maaifte hizmetim olduğu için bunu salâhiyetle size söyliyebilirim. Beni, o zaman Kayseri'ye tâyin ettiler. Vallâ geçmiş gün, yalan olmasın, belki de Edirne'ydi. Her neyse, yer mühim değil. Ben muallim oldum. Ne de olsa gencim, mesleğime son derece âşıkım. Bir muallim ne yapar, bir ilk mektep muallimi? Çocukları yetiştirir. Ben de yetiştiriyordum. Ben o zaman beşinci sınıfın muallimiyim. Yalan söylemiş olmıyayım, belki de birinci sınıf... Orası mühim değil. Bir de duyduk ki, mektebe müfettiş gelecekmiş. Diğer öğretmenler telâşa düştüler. Ben bilâkis çok memnun oldum. Talebeleri gayet iyi yetiştirmişim. Müfettiş gelsin de görsün. İsminizi sorabilir miyim Beyfendi... Ulvi mi dediniz? Benim adım da Şâzi... Sonra efendim bu müfettiş geldi. Benim sınıfa girdi. Suratı bir karış:

— Hani kuşlar? diye bir çıkıştı bana.

— Ne kuşları Beyfendi? dedim.

— Ne demek, ne kuşu? Sizin mektebe tamim yazılmadı mı?

Müfettişin arkasındaki müdür:

— Yapıldı efendim, dedi, ancak...

Müfettiş:

— Ancak ne olmuş? dedi.

Müdür:

— Bizim mıntıkamız soğuk mıntıka olduğundan kuş yetiştirmek zor, dedi.

Müfettiş:

— Olmaz öyle şey, dedi, tamim okunacak, tamime ekli olarak verdiğim rapor okunacak. Ona göre hareket edilecek. Fran mim okunacak, tamime ekli olacak. Çocuklar daha mektep sıralarındayken hayata yetiştirilmelidir. Siz istediğiniz kadar kitaptan anlatın, olmaz. Çocuklar kendileri tavuk, kaz, hindi, kuş besliyecek. Kuşların nasıl ürediklerini, nasıl yumurtladıklarını, yumurtanın ne olduğunu gö recekler. Anladınız mı? Bir daha ki gelişimde bütün kümes hayvanlarını, bütün kuşları göreceğim.

Müfettiş gitti. Ben fena hâlde bozuldum. Bu kadar çalış, uğraş, bir de müfettiş gelip beğenmesin. Ben hemen o tamimle raporu bulup okudum. İşi öğrendim. Maarif Vekâleti, o zaman bizdeki tedris sistemini beğenmemiş. Bu sistemi değiştirelim, demişler. Bize gelen müfettiş Fransız tedrisat sistemini tetkik için bir aylığına Fransa'ya göndermişler. O da gittiği yerdeki Fransız mekteplerinde her ne gördüyse bir raporla vekâlete bildirmiş. Bu rapor, bir tamamile bütün mekteplere bildirilmiş. Müfettişin gittiği Fransız mektebinde bir muallim kuşa meraklıymış. Talebeler kuşlara, kümes hayvanlarına bakarlar, böylece daha iyi yetişirlermiş.

Ben hemen paçaları sıvadım. Her çocuğa bir tavuk, horoz, hindi, kaz, ördek getirmesini söyledim. Bahçeye kümesler yaptırdık. Sınıfın içi kafeslerle doldu. Kafeslerde serçe var, saka var, iskete var, flurya var, her şey var. Çocuklar da meraka düştü. Her sabah bir karga, bir çulluk, bir bıldırcın getiriyorlar. Bizim oralarda olmayan kuşları da civardan ısmarlayıp getirtiyoruz. Mektepte çocuğu olan bir zengin, büyük bir fedakârlığa katlanıp İstanbul'dan yirmi tane muhabbet kuşu getirtti. Bunu gören başka bir çocuğun velisi, tuttu, o da Ankara'dan bir papağan getirtti. Kanarya getirenler de oldu. Kuş kafesleri sınıfa sığmıyor. Koridorlar, salonlar hep kafes, kümes doldu. Tavuklar, hindiler kuluçkaya yattı. Ördeklere, kazlara havuzlar yaptırdık.

Derken efendim... Affedersiniz Beyfendi, sormak ayıp olmasın, ismiâliniz? Ulvi Bey... Müşerref olduk efendim. Bendeniz Şâzi... Sonra efendim, bir müfettiş geliyor diye bir haber duyduk. Gelsin. Biz iyice hazırlanmışız. Müfettiş bir gün çıka geldi. Bahçemizde horozlar ötüyor, tavuklar gıdaklıyor, hindiler kabarıyor, kazlar tıslıyor, her şey iyi. Müfettiş bizim sınıfa girdi. Kanaryalar makara çekiyor, kargalar bağırıyor, isketeler, sakalar ötüyor. Sınıfta bir cümbüş.

Müfettiş:

— Bu ne? dedi.

— Hangisi Beyfendi? diye sordum.

— Burası çiftehane olmuş, dedi.

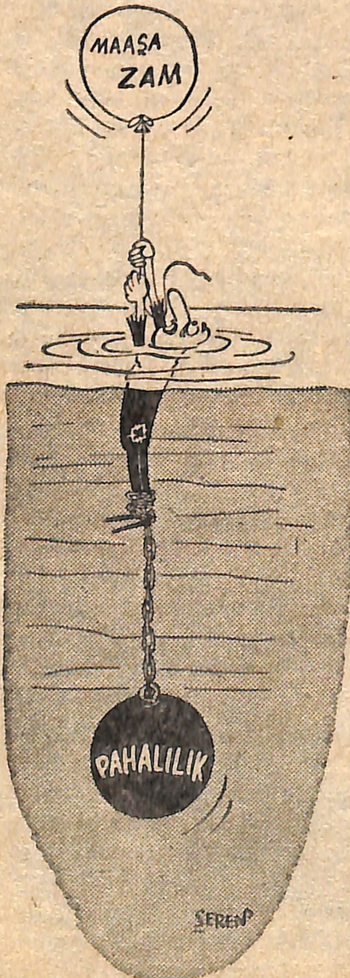
— Çiftehane yukarda efendim, burası sınıf... dedim.

Müfettiş kızdı. Biz mektebi, kümes hayvanları çiftliğine, sınıfları da kuşhaneye çevirmişiz.

—Benim raporumu okumadınız mı? dedi.

Vekâletten gelen raporunu hep beraber okuduk. Değişen Maarif Vekili tedris sistemini beğenmemiş, değiştirmek istemiş. Son gelen müfettişi Alman ya'ya tetkik için göndermişler. O da yirmi gün Almanya maarifini tetkik edip bir rapor hazırlamış. Müfettiş:

— Derhal bu kanatlı hayvanları kaldırın, dedi, burası mektep mi, çiftlik mi? Talebeler pratik hayata intibak edecek

Memur — Hay Allah razı olsun!...

şekilde yetiştirilmeli. Nerde marangozhane, nerde demirhane, atelyeniz nerde? Bir dahaki gelişimde hepsini tamam görmeliyim.

Çok kederlendim. Bu kadar çalış, uğraş ve muvaffak olma. Biz hemen kuşları, tavukları dağıttık. Talebelere tezgâhlar kurdurduk, keser, destere, çekiç aldırdık. Mengeneler, burgular, tornalar, matkaplar... Bir yanda demirhane, bir yanda dökümhane, sınıfın içi atelye oldu. Talebelerin kimi tahta rendeliyor, kimi çivi çakıyor, kimi kalıp yapıyor. Tam bizim faaliyetimiz hızlanmışken... Affedersiniz Beyfendi, isminizi lûtfeder misiniz? Ulvi mi? Çok memnun oldum efendim. Benim adım da Şâzi... Ondan sonra efendim... evet... Bir müfettiş geldi mektebe.

— Bu ne? Burası mektep mi, yoksa fabrika mı? diye bağırmağa başladı.

Bu müfettiş de tetkik için İtalya'da bir ay kalmış. Dönüşünde raporunu vermiş.

— Hani kolleksiyon? Nerde talebelerin kolleksiyonu?..

İtalya'da gezdiği mektepte her çocuğun kolleksiyonu varmış, pul kolleksiyonu, bayrak kartı kolleksiyonu, tüy kolleksiyonu, kelebek kolleksiyonu...

Müfettiş, kolleksiyonun faydaları üzerine uzun bir konferans verdi.

— Hemen bu tezgâhları kaldırın. Bir dahaki teftişimde her talebenin kolleksiyonunu tamam göreceğ'm... dedi.

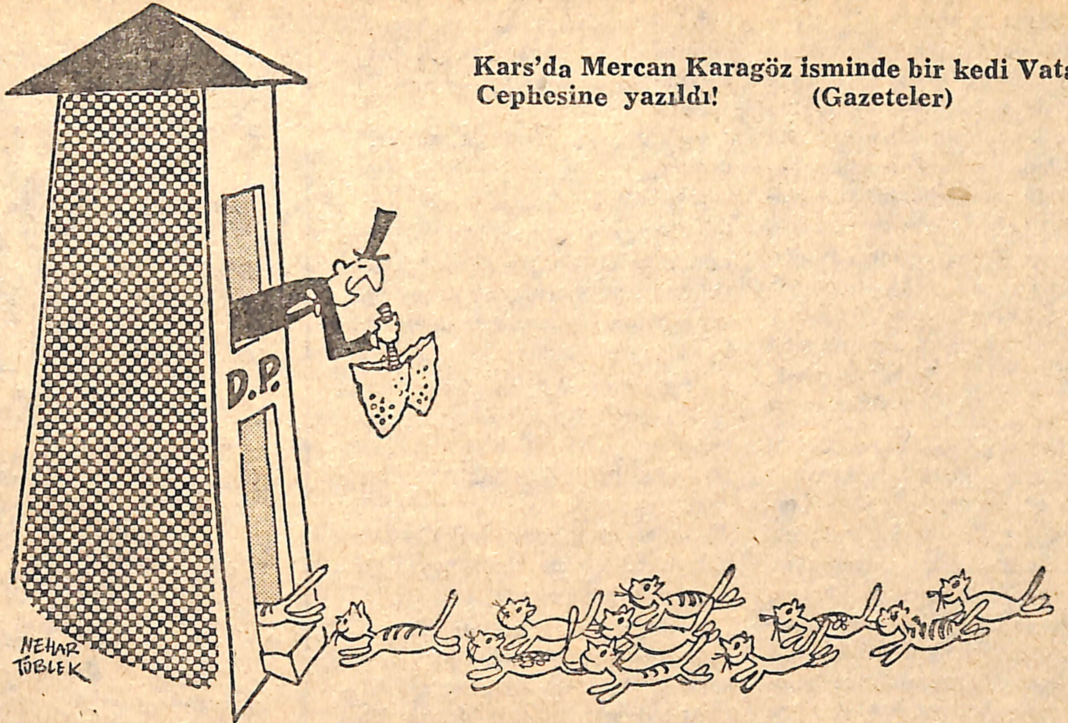
Biz başladık kolleksiyona. Mevsim kış, kolleksiyon için kelebek bulamadık ama, bütün öbür kolleksiyonları yaptırdık; solucan kolleksiyonu, böcek kolleksiyonu, taş kolleksiyonu, nebat kolleksiyonu, pul kolleksiyonu... Mektebin duvarları kolleksiyon levhalarıyla doldu. Derken efendim... Kusura bakmayın zâtiâlinize kendimi takdim etmeği unuttum. Ben, Şâzi... Ulvi Bey öyle mi? Müşerref olduk efendim. Ondan sonra... Ne diyordum? Evet... Bir müfettiş geldi. Bu da tetkik için bir buçuk ay kadar Amerika'da bulunmuş. Onun gidip gördüğü mektepte de akvaryum varmış. Talebeler akvaryumlarda balık, yengeç filân yetiştiriyorlarmış.

Neyse uzatmıyalım efendim... Affedersiniz, adınız Beyfendiciğim? Ulvi Bey, bendeniz Şâzi... Bizim mektebin olduğu yerde balık malık yok. Biz de akvaryumlarda sülük ve kurbağa yetiştirmeye başladık. O sırada bir adam, benim kız kardeşimi istedi. Bana mektupla yazdılar. Babamız vefat ettiğinden aile reisi benim. Ben de tahkikat yaptım. Adam, maarifte müsteşarmış. Beni tetkikat için bir yere gönderirse kızkardeşimi veririm, yoksa bu iş olmaz diye el altından haber yolladım. Olur demiş. «Nereye gitmek istiyor?» diye sordurmuş. Ben de, İsviçre, dedim. İsviçre deyişimin sebebi şu. Bendeniz ecnebi lisanı bilmem. Malûmuâliniz, İsviçre'nin her mıntıkasında ayrı lisan kullanırlar. İsviçre'nin Fransızca konuşulan yerine gidersem, «ben Almanca bilirim» diyeceğim. Almanca konuşulan yerine gidersem «İtalyanca bilirim.» diyeceğim. Tetkikde bulunmak için beni on beş günlüğüne İsviçre'ye gönderdiler. Dönüşte de beni müfettiş yaptılar. Buraya kadar iyi, hoş. Bu sefer başladılar, ille bir rapor yaz diye... Ne yazayım? On beş günde ne gördüm ki, ne yazayım? Bugün yarın diye atlatıyorum. Onlar da ille rapor diye ısrar ediyorlar. Ben oturdum, güzeel bir rapor hazırladım: Şimdiye kadar bizde tatbik edilmekte olan tedris sistemi yanlış olup, İsviçre maarifinde yaptığım tetkiklere göre, her talebeye birer kayak aldırtıp, kayak yaptırılması lâzımdır.

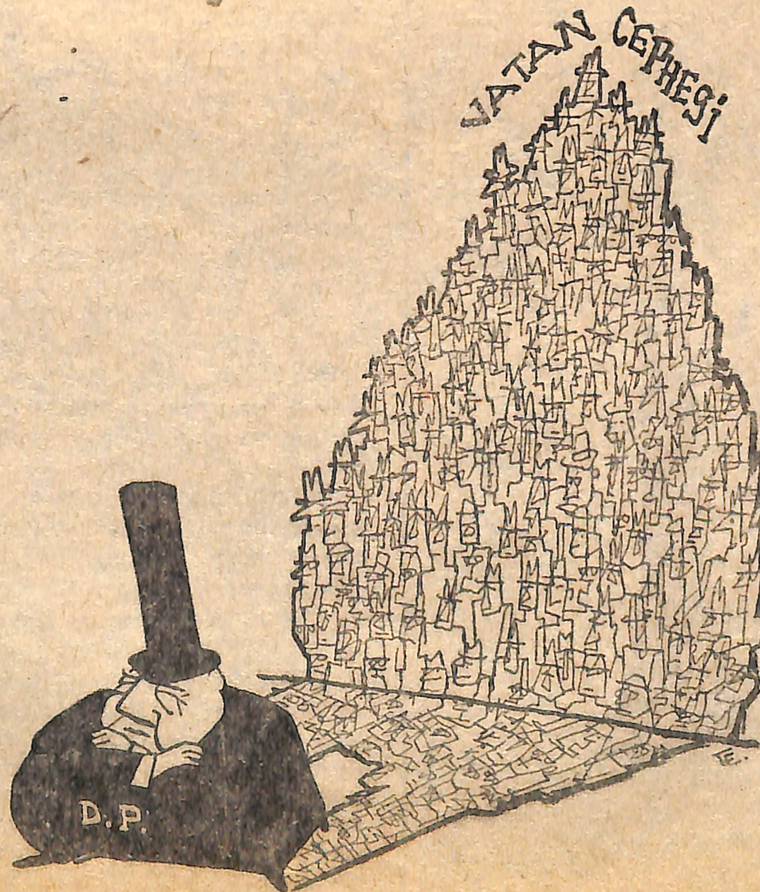
Sonra efendim, uzun uzun kayağın tedrisatta ve maarifteki faydalarını yazdım. Efendim, bu rapor üzerine, işime son verip, bendenizi muallimlikten çıkardılar. Yâni hiç anlıyamadım. Talebeler tavuk yetiştirecekler, havuç, lâhana ekecekler, sülük, kurbağa besliyecekler, onlar iyi de, kayak fena mı? O müsteşar da kızkardeşimi almaktan vazgeçti. Çok da iyi oldu. Çünkü müsteşarı da Maarif Vekâletinden alıp Demiryolları Cer Atelyesi Müdürü yaptılar. Adam lokomotiflerin nasıl işlediğini öğrenmeğe çalışırken iki tren arasında kalıp ezilmiş.

Yâni diyeceğim Beyfendi, bizim maarifimizde hiç bir sisrin nasıl işlediğini öğrenmeğe tişmez. Bendeniz şimdi inek yetiştiriyorum, inekçilik ve sütçülük yapıyorum efendim. Çünkü efendim, İsviçre'ye gittiğim zaman inekler üzerinde tetkikatta bulundum. Malûmu ihsânınız İsviçre'nin inekleri meşhurdur ve İsviçre inekçilikte, sütçülük ve peynircilikte çok ileri gitmiştir. Affedersiniz, Adım Şâzi... Sizin? Ulvi Bey... Ben size kendimi tanıtmadım. Çok memnun oldum Beyfendi. O şeref bendenize ait.

Aziz NESİN

YAZISIZ

«GÖLGELER ORDUSU»

※

NOT: Evvelki sayımızda çıkan (Komisyoncu) başlıklı hikâyeye bir dizgi ve tashih yanlışı olarak imza konmamıştır. Okurlarımız, şüphe yok, kimin kaleminden çıktığını bilirler ama biz yine söyliyelim: Aziz Nesin'indir.

ZARFI çarçabuk yırttım...

«Sayın Bayım,

Memleketimizde demokrasinin tesisi için yapmış olduğunuz fedakârane hamleleri hayranlıkla tâkip ve müşahede ediyoruz. Bu mutlu hizmetlerinizin nesiller boyu unutulmıyacağından emin olabilirsiniz. Lokalimizin şeref köşesine konulmak üzere bir adet fotoğrafınızı rica etmekteyiz.

Sonsuz başarılar...

Bilmem nere Gençlik
Kolu Başkanı:
İlter Öksürmez»

Öğünmek, kıskandırmak gibi olmasın ama, böyle bir mektubu doğrusu haketmiştim. Neden derseniz, geçen yıl neşren hakaretten altı ay kadar bir yatmışlığım var. Emniyet Müdürüne çatmıştım. Hikâye edeyim de, memleketimizde demokrasinin tesisi için yapmış olduğum fedakârane hamlelerin mahiyetini ve nesiller boyu ne sebepten unutulmıyacağımı öğrenin.

Efendim, bizim mahallenin iyi bir bekçisi vardı. Adı da Ahmet Dayıydı. Ahmet Dayıyı, kadın erkek, hepimiz severdik. Ulviye Ablanın onu başka bir türlü sevdiğini, «Gel ısın!» nağmesiyle eve aldığını söylerlerdi. Ama inanan kim? Zira Ulviye Ablada ne kömür vardı, ne odun. Bekçiyi nasıl ısıtsın?...

Fesat olanlar:

— Yatağı, yorganı da mı yok? dediler.

Neyse, konu haricine çıkmıyalım. Hepimiz, Ahmet Dayıyı bayram seyran demeyip görür, geçim yükünü hafifletmeye çalışırdık. Bir akşam gazeteden dönerken kendisine rastladım:

— Ne yaptın Ahmet Dayı?

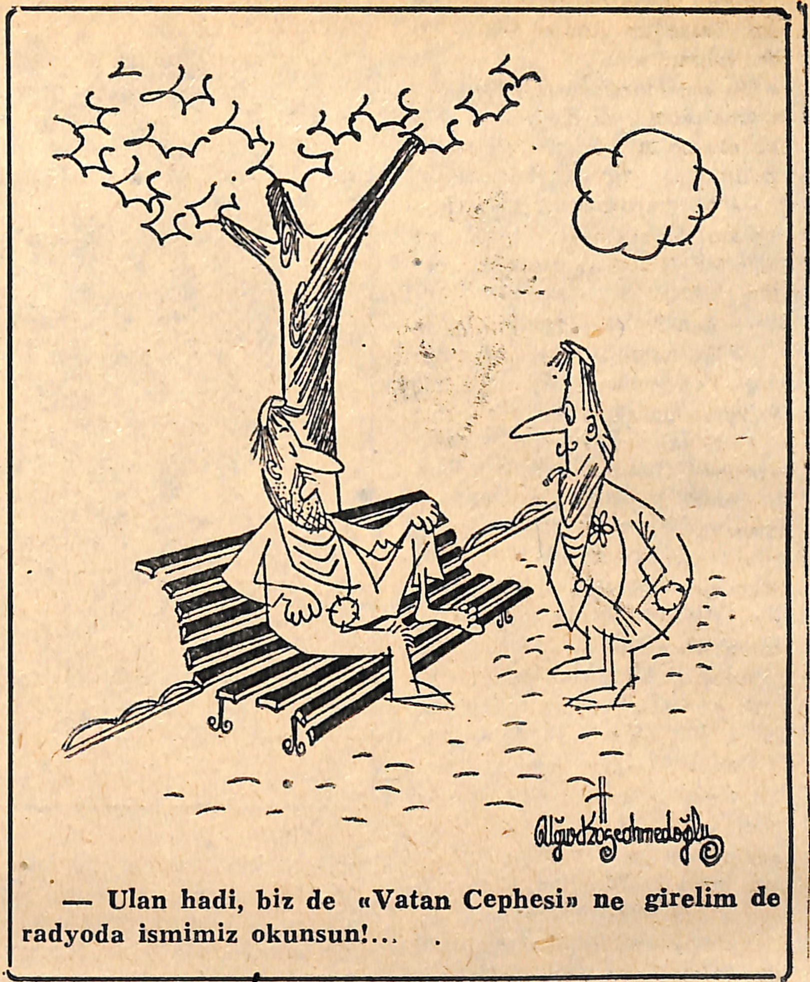
— İyi be! Ne yapalım? Sen ne yaptın?

— Eh işte!... Pahalılıkla aran nasıl?

— Sorma aganin... Senin çok ahbapların vardır. Bana başka bir işçağız buluversene.

— Olur, bir şeyler yaparız.

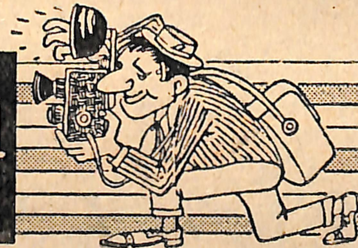
O gece hep Ahmet Dayıyı düşündüm. Rüyama bile girdi. «Hâlâ iş bulamadın» diye bıçakla kovalıyormuş. Ayaklarım ardıma değiyor ama, olduğum yerde sayıyorum. Ha yakalandım, ha yakalanacağım. O da bir türlü bana yetişemiyor. Yarış uzadıkça, hattı üstüvam terliyor da terliyor. Yakalanmıya razı oldum ve durdum. Ben durunca, bu sefer o kaç-

— Ulan hadi, biz de «Vatan Cephesi» ne girelim de radyoda ismimiz okunsun!...

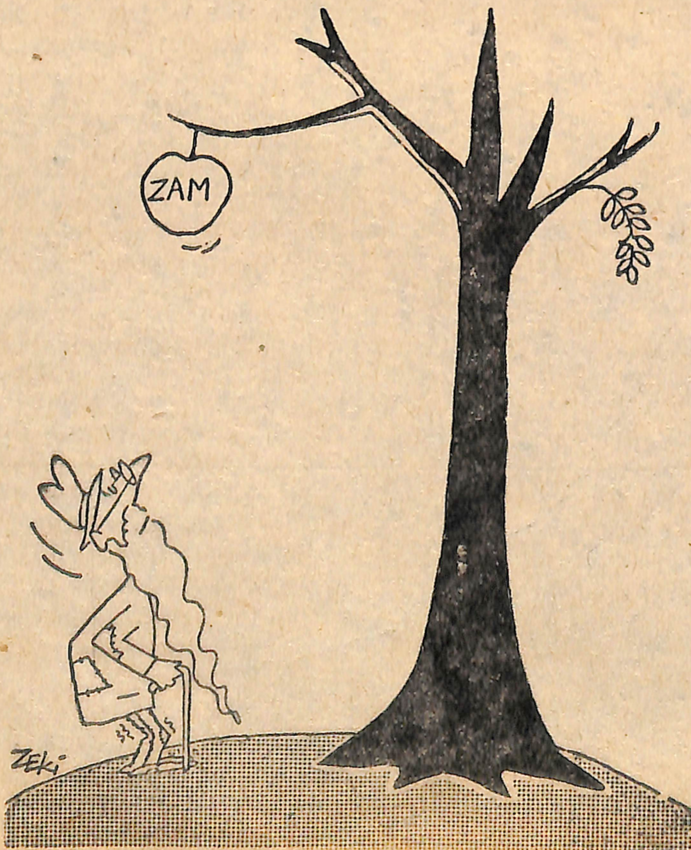

Demokrasinin SIHHATİNE!

Yalçın Kaya

Emeklilere zam kabul edildi. (Gazeteler)

— Çabuk düş, yoksa ben düşüp öleceğim!..

maya başladı. Karışık bir rüya. En sonra uçuruma düşüp uyandım. Saat üç!... Bir daha da uyuyamadım. Ahmet Dayı gözümden gitmiyordu. Gün ağarırken onun için iyi bir iş bulmuştum.

O günün akşamı Ahmet Dayıya:

— Polislik ister misin? diye sordum.

— İsterim ama, yapmazlar! dedi. Bende tahsil yok.

— Sen ister misin? Onu söyle.

— Niye istemiyeyim? Maaşı daha yümsek.

— Öyleyse, ben gazetede ne yazarsam, ses etme. Yerin dibine geçirsem de...

— İyiliğim için olduktan sonra ses eder miyim? Bildiğin gibi yap. Duamı alırsın...

Ertesi sabah bir yazı döşendim ki... Bizim semtin bekçisi, dedim, iktidar partisinden olanların evlerine Kızılay ve Çocuk Esirgeme zarfları vermiyor, dedim. Böylelikle onları gözetip vazifesini kötü kullanan bekçiyi şöyle yapmalı böyle yapmalı, dedim. Bu satırların yazarı, dedim, sözü geçen bekçinin cezalanacağından emindir, dedim.

Yazı çıktı. Bir gün sonra Ahmet Dayının polis olduğunu duyduk. Esmerler karakoluna verilmiş. Gidip tebrik ettim. Verseydim, elimi öpecekti:

— Senin sâyende! dedi.

— Komiser muavinliği ister mi sin? dedim.

— İsterim ama, biraz geçsin.

Bir iki ay sonra bir yazı daha şişirip Ahmet Dayının karakola düşen vatandaşlara karşı parti farkı gösterdiğini şişire şişire bir güzel sıraladım.

Bu şekilde, Ahmet Dayı, komiser muavini de oldu, komiser, başkomiser de oldu, emniyet âmiri de!...

— Seni emniyet müdürü yapayım mı? diye sordum.

— İşte onu yapamazsın! dedi.

Keşke yapmasaydım, keşke yapamasaydım. Bana ötedenberi diş bileyen siyasî düşmanlarım, Ahmet Dayının önüne bizim gazeteleri sermişler:

— Bu adamı ne vakit dâva edeceksin? Savcı uyuyorsa, senin de uyuman şart mı?

Ahmet Dayı, ezilip büzülüp bir kaç yuvarlak lâf etmiş:

— Vallahi ne diyeyim? Benden bulmasın, Allahından bulsun!

— Senden de bulsun. Böylelerine fırsat vermek doğru değil. Hemen tepesine binmeli ki, yarın ö-

bür gün başka haltlar karıştırmasın. Yalan mı Ahmet Bey? Yine sen bilirsin ama...

Bu sen bilirsinde emekliye sevketme tehdidi vardı. Ahmet Dayı, bir akşam iki gözü iki çeşme bize geldi:

— Ne yapacağımı şaşırdım be aganin! Mahkemeye ver diye zorluyorlar. Yoksa vazifeden atacaklar.

— Sen de ver! dedim.

— Bu hangi vicdana sığar?

— Ver, ver de, temyizden dâvayı geri alırsın...

— Güzel bir şey yaz da ondan vereyim. Ötekiler kalsın!

Ahmet Dayı gidince oturdum masaya:

«Emniyet Müdürümüz Ahmet Kabakgil, bekçiyken sevıştiği Ulviye Özbala'yı yanına hademe olarak almak suretiyle...»

Adaletin terazisine oturtuldum: Altı ay hapis, bin lira para cezası...

Dâvayı temyiz ettim. Ahmet Dayı geri alacak diye beklerken, ceza tasdik olunmadı mı?... Meğer Ahmet Dayı, Ulvıyenin bu işe karıştırılmasına kızıp dâvadan feragat etmemiş!

Yatmaktan başka ne yapabilirdim? Bin lirayı da kuzu kuzu ödedim...

Resmim, lokalin şeref köşesine konulsun artık değil mi? Konulsun ya. resim kutusu nerde? Bilirse annem bilir. O da çarşıda... Nereye koymuştur, nereye koymuştur?...

Huyum çok kötüdür. Bir şeyi kafama koydum mu, hemen o dakika yapmalıyım. Be Allahın kulu, biraz sabretsene! Olmaz!

Bizim evde, aradığını yerinde bulamazsın. Çamaşırlar kömürlüktedir, kitaplar mutfaktadır, odun-kömür karyolaların altındadır.

— Ulan, dedim, resimler teldolaptadır. Oraya koyardık.

Orada yok!... Un sandığında olmasın! Mutfaktan beyazlaşmış bir şekilde, üstelik resimleri bulamadan çıktım. O kadar aravacağına git çektir birader. İnat işte!

Hani yalnız inat meselesi de değil. Kutuda güzel bir resmim olacak. Elde kadeh, şöyle yanpiri duruvermişim. Öteki el, pantalonun yırtık cebinde. Yok, hakikaten esaslı bir resimdi ha. Verdiğim poza fotoğrafçı arkadaş da çarpılmıştı. Kadehe koyacak içkimiz olmadığı için, sulandırılmış kırmızı mürekkep koyduk. Saçları alnıma düşürüvermiştim. Ulan ne resimdi be!... Dört karpostal yaptırmıştım. Birini berber Cemile verdim, birini terzi Kadire verdim. Camlı masalarına sokuşturdular. İyi de bir yerlere koydular. Öteki resimlerin arasında kaybamadı. İkisine de aynı şeyi yazmıştım: DEMOKRASİNİN SIHHATİNE!...

Onun için kadehle çektirmiştim. DEMOKRASİNİN SIHHATİNE, diyebilmek için...

Ne tavan arası kaldı, ne minder altları... O hızla sokağa fırlayıp fotoğrafçıya gittim. Arkadaş yoktu. Çırak yeni olduğu için beni tanıyamadı. İçerisi kız talebe dolu.

— Ne istiyorsun ağbi? dedi çırak.

— Metin nerede?

— İstanbulda.

— Sen resim çekebilir misin?

— Çekerim ağbi.

Kızın biri, cikletini çiğneyerek çırağa döndü:

— Sıra bendeydi ama yâni.

— İşim çok acele, dedim. Müsaade ederseniz, ben çektireyim.

Kaşları havalandı:

— Çektirin peki.

Perdeyi kaldırıp öbür tarafa geçtik. Makineye cam takıyordu. Sordum:

— Burada bir kadeh olacaktı.

— Onunla mı çekeceğiz?

— He.

— Dışarda... Bir dakika.

— Şey, içine biraz kırmızı mürekkep, biraz su koy da, içkiye benzesin.

— Sade su koysak olmaz mı? Rakıya benzer.

— Rakıyı sevmem. Sen dediğimi yap.

— Kırmızı mürekkep bitti.

— Komşularda bulursun.

— Yapamam ağbi. Ben onunla uğraşıncaya kadar kaç fotoğraf çekerim. İş fazla. Tenha bir zamanda belki...

Huyumun kötü olduğunu söylemiştim. Ya hemen olacak, ya hiç olmıyacak. İkisinin ortası yok. Can, burnuma geldi:

— Çektirmiyeceğim lan! Şeref köşesi de onların olsun, nesiller boyu unutulmamak da...

Şabandan bir boza içtikten sonra Setbaşına yollandım. Köprüde Hüseyini gördüm.

— Nereye? dedi.

— Hiç! Şöyle bir çıktım.

— Necative gençlik kolundan mektun gelmiş!

— Bana da geldi! dedim.

— Resim istiyorlarmış. Şeref duvarına kovacaklarmış.

— Şeref köşesine...

— Her neyse... Senden de mi istediler?

— Bu memlekette Necatiden başka mahkûm olan gazeteci yok mu?

— Kızma be yahu!

— Nə kızayım kardeşim?

— Göndereceksin elbet. Necati gönderiyor.

— Yooo! Öyle bir niyetim yok!

— Niyetten ziyade, şöyle fiyakalı çıkmış bir resmin yok galiba.

— Nasıl yok? Bende resim dolu. O kadehli resim fena mı?

— Sahi, onu gönder.

— Niyetim yok dedim ya.

— Aptallık etme. O resim çok kıyak.

— Onun gibi ne resimler var. Korade çektirdiklerim fena mı sanki?

— Ulan vallahi, gönder be!

— Boş veeer! Biz, Gençlik Lokalinin şeref köşesi için mahkûm olmadık. Biz, memlekette demokrasinin tesisi için mahkûm olduk. Bunu kafana böylece sok!

— Şu mektubu göreyim.

— Alır almaz yırttım. Sanki onlar iktidarda bulunsaydı da, biz mahkûm olsaydık, acaba Gençlik Kolu o zaman mektup yazar, resim ister miydi? Değil mi Hüseyinciğim?

— Haklısın ama... Ben olsam gönderirim arkadaş.

— Ol da gönder öyleyse birader!

Arkamdan:

— Bırak şu tevazuu artık! diye bağırdı. Böyle fırsat kaçar mı? Enayilik etme de gönder...

Birkaç kişi daha duymuş. Hepsi de göndermemi istiyordu. Göndermiyeceğim diye diye eve geldim. Sofrada bekleyen anneme:

— Resim kutusu nerde? dedim.

Araya araya canım çıktı...

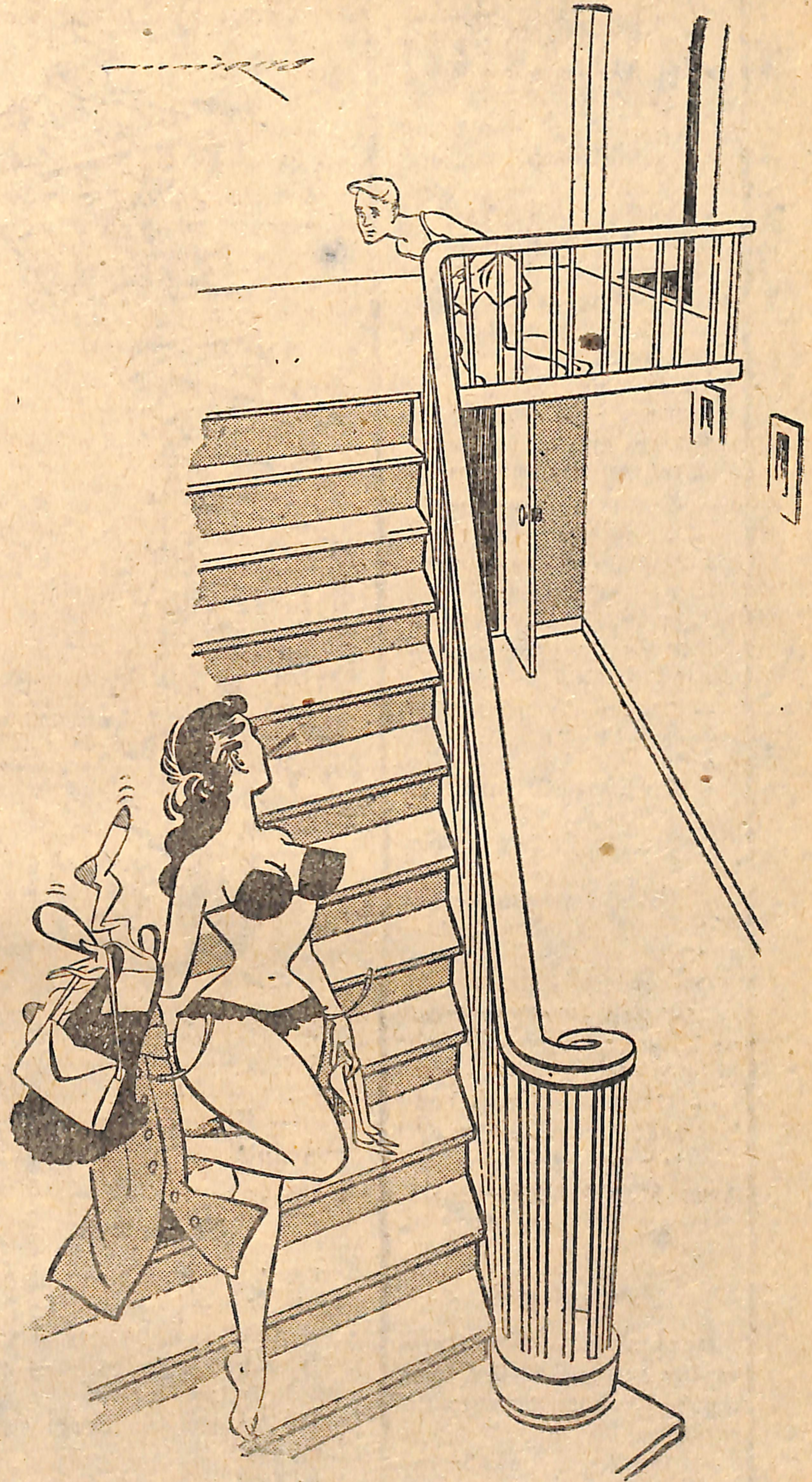
— Konsolun ilk gözünde!

— Hani mutfakta, teldolapta duracaktı?

— A evlâdım, sen şimdiye kadar hiçbir şeyin yerli yerinde durduğunu gördün mü?

Sustum. Hakkı vardı kadıncağızın. Bizim fotoğrafı da «şeref köşesi» ne koyacak değiller miydi?...

Yalçın KAYA

— Sana kaç kere ileri gitme, kaçarım demedim mi?..

Börek!

Sadrâzam Sait Paşa çok hasismiş. Bir cuma günü, odasında kitap okurken burnuna tatlı, ılık bir yağ kokusu gelmiş. Kitabı bırakmış, ayağında yumuşak terlikler, yavaş yavaş mutfağa inmiş. Bir de ne görsün: Fırında bir tepsi, ahçıbaşı baklava kızartmıyor mu?..

Sakalının her teli ayrı ayrı titrayerek öfkeyle sormuş:

— Bu ne Ahmet usta?

— Pahlava paşafendimiz!

— Kim ısmarladı?

— Hiç kimse paşafendimiz!

— E, ne diye yapıyorsun öyleyse?

— San'atımı unutmamak için paşafendimiz!

En kıymetli imza

Cenap Şahabettin'e sormuşlar:

— Üstad, imzasına en kıymet verdiğiniz muharrir kimdir?

O zamanlar, Hüseyin Cahit Osmanlı Dainler vekiliydi ve bütün kâğıt paralar onun imzasını taşırdı. Cenap:

— Muharrirlerimizin hepsi kıymetlidir, hepsini ayrı ayrı severim, beğenirim, okurum. Ama, Allah Hüseyin Cahid'in imzasını cebimden eksik etmesin!

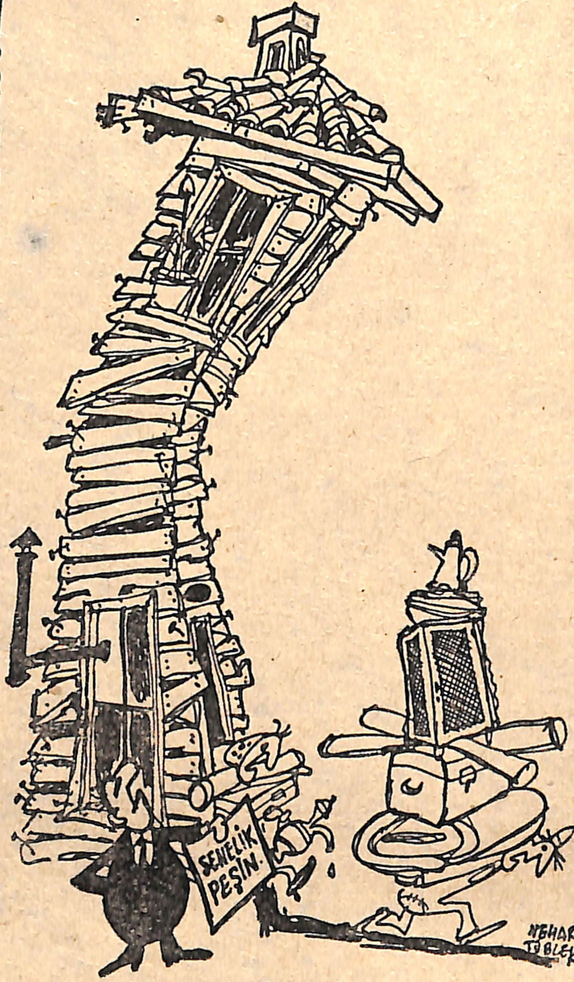
İslâmın şartı

Mithat Cemal, dostu Süreyya Ormanei' ne söylese inanmazdı. Bir gün öfkelenen Süreyya bağırdı:

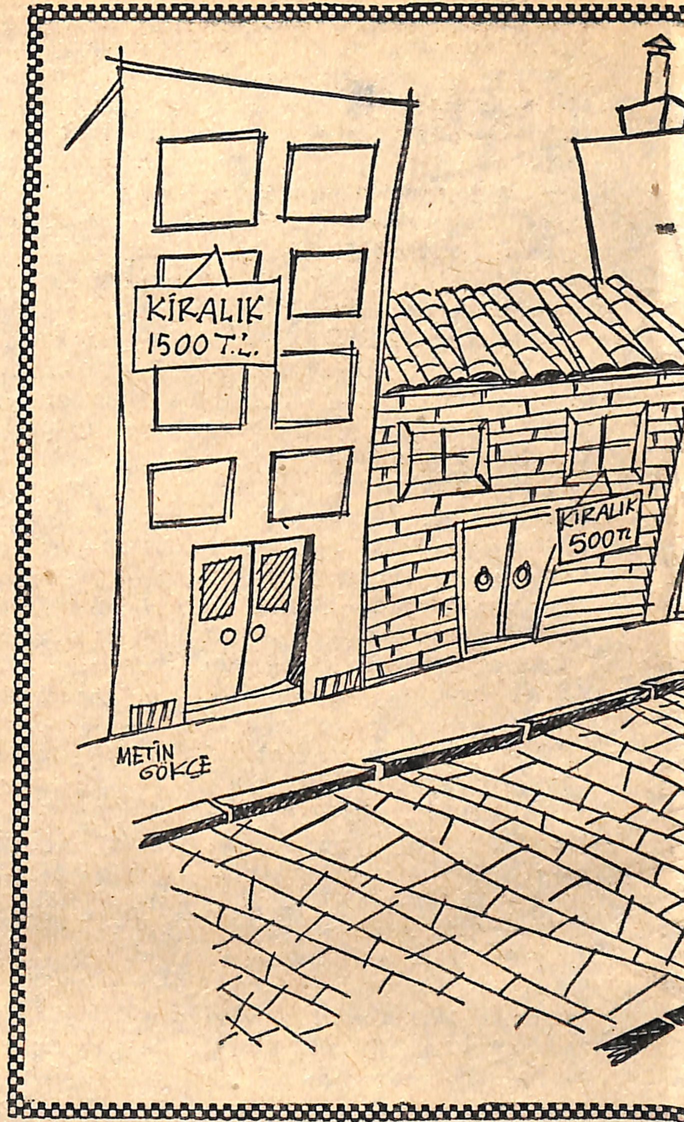
— Beyefendi, müslümanın sözüne inanmak islâmın şartlarındandır!

Mithat Cemal acı acı güldü:

— Ama yalan söylememek de islâmın şartlarındandır!

— Görmüyor musun karıcığım, istimlâkten de beteri varmış!..

«SOK

Ne yapmalı

Dr. A... çok düşünceli görünüyordu. Arkadaşı sordu:

— Çok üzgünsün azizim! Yoksa yine şu sarışın ve güzel dulu mu düşünüyorsun?

Dr. A... tepeden tırnağa âşıktı. İçini çekti:

— Evet...

— Peki, niçin evlenip bu işi yoluna koymuyorsun?

— Nasıl evlenebilirim dedi Dr. A... dehşetle. Vizite ücretini en muntazam ödeyen hastamı kaybetmiş olurum o zaman!...

Astma

Zavallı adamcağızın astmasına hiçbir ilâç iyi gelmiyordu. Son olarak gittiği meşhur bir doktor ona yazdığı ilâcı o kadar methetti ki hasta bu ilâcın ilk yudumu ile astmadan kurtulacağına inandı ve sordu:

— Bu kadar emin olarak konuştuğunuza göre şahsi tecrübeniz var galiba doktor bey!

Doktor hararetle tasdik etti:

— Olmaz olur mu? Ben de on üç senedir bu cenabet hastalığı çekiyorum.

Kocaman

★ Allah rızası için; iki ta

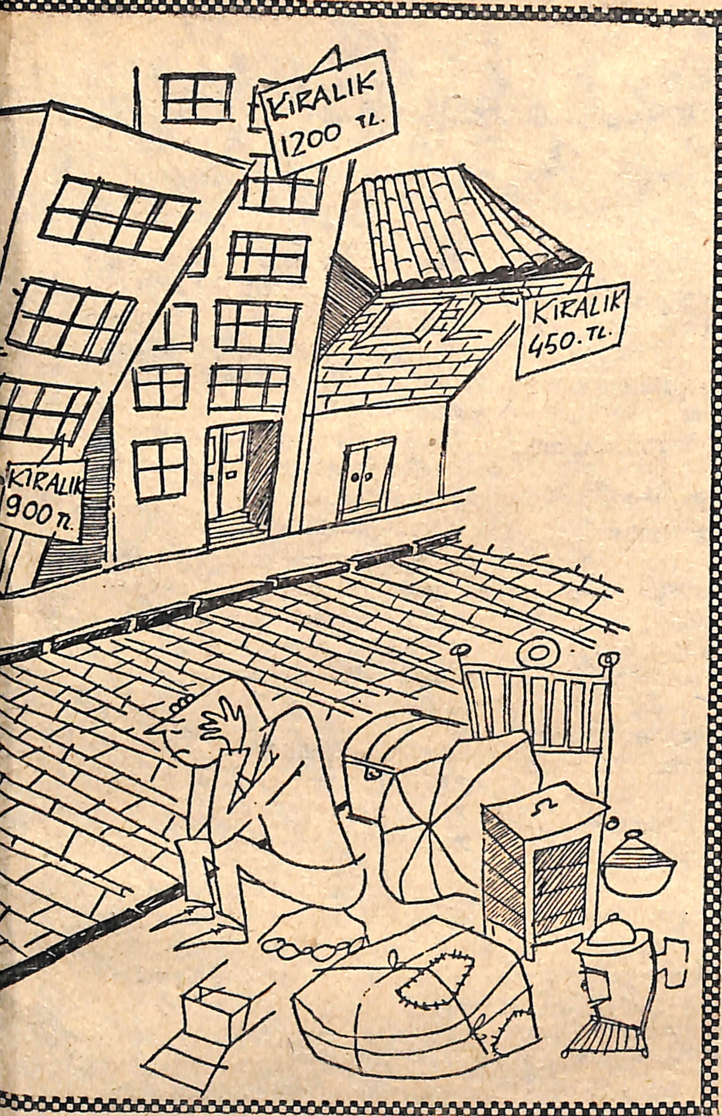
★ Kelimelerle duvar örülm

★ Ne kadar çok söylersen

★ Konuşmada en mühim ğını bilmek değil, ne za

ilmesini teklif etti... (Gazeteler)

TAKİ ADAM»

Ev sahibi — Artık eski kira ile oturtmam sizi bu evde!..

aflar

in da lâfına kulak verin...
Jefferson

Plutarch

tırda kalan o kadar az olur.
Fénelon

blem sadece ne zaman susulaca-
ı başlanacağını kestirmektir.
Frances Rodman

Berabere!

Oğlu Sait bir gün Süleyman Naziften:

— Babacığım, Fransızcayı sen mi daha iyi bilirsin, yoksa Victor Hugo mu?

Diye sormuş. Küçük düşmek istemeyen Nazif:

— Hügo Fransızcayı benden iyi bilir, fakat ben de Türkçeyi ondan iyi konuşurum.

Evet, batı dünyası hürriyetlerini korumasını bizden iyi bilir, amma, hürriyetleri de kısmasını biz kadar bilen yoktur.

Doğmadan önce!

Genç kadın arkadaşına:

— Doğrusu diyordu. Bazı nazariyeler var ki bunlara inanmak çok güç! Güya bir çocuğun alışkanlıkları doğmadan önce başlarmış, anneler bu sebepten dolayı çok dikkatli olmalı imiş filân...

Sonra biraz düşünüp ilâve etti:

— Bak meselâ, ben doğmadan önce annem kazara bizim gramofona çarpmış. Önce çok korkmuş; ama neyse ki bana bir şey olmamış, bir şey olmamış, bir şey olmamış...

Olaylar Alaylar

Kırşehir!

Gazetelerde bir başlık: Kırşehir tehlike atlattı!.. Yüreğim hop etti. Aman yine mi bir şey oldu, yine mi iktidarın arzusuna uymıyan bir şey yaptılar, yine mi kaza... Hattâ bu sefer nahiye olacak diye!

Meğer bu seferki tehlike başka imiş: Hurda demir diye getirilen her biri seksen üç kilo ağırlığında on iki mermının hepsi de barut dolu değil mi imiş?.. Allah korusun, bir ateş alsa, koca Kırşehir babıli infilâkına dönecek!

Derken yanındaki sayfada bir havadis daha: Kırşehir yanıyor!..

Aman Allahım, ne felâket!. Demek mermiler ateş aldı diye elim ayağım titremeğe başladı. Ama, okuyunca anladım ki, yanan, çok şükür Kırşehir vilâyeti değil, Kırşehir şilebi imiş. Baştaki anbarlarda pamuk denkleri ateş almış!

Eh, bu da bir felâket ama ötekine göre küçük felâket...

Haydi, Akbaba ellerini açıp bir dua etsin:

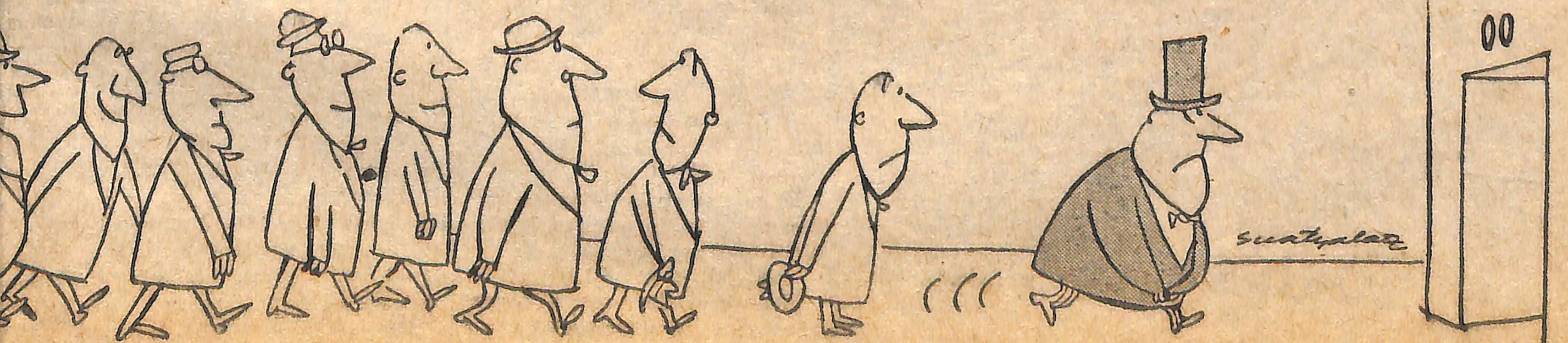
— Allah Kırşehiri politikadan, yangına kadar her türlü kazadan korusun!

Yeni eğlenceler!

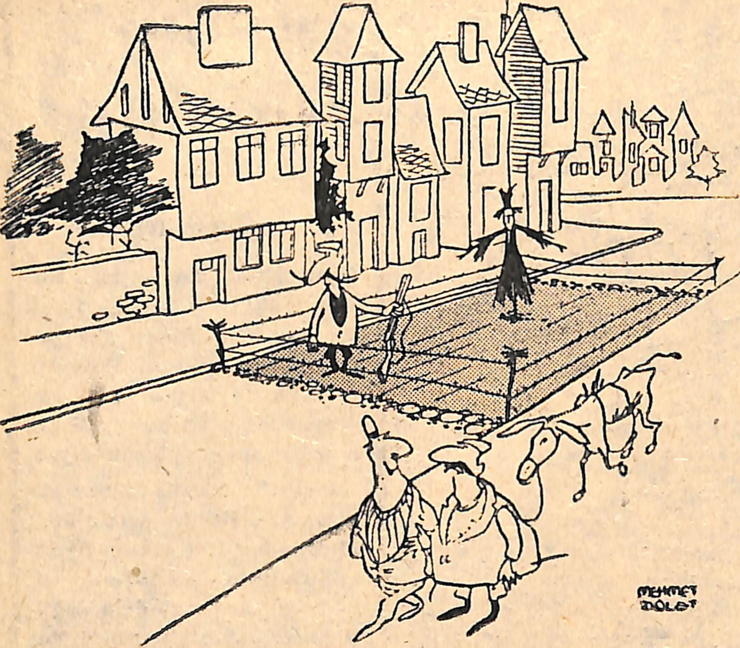
— Geceleri ne yapıyorsunuz?

— Vallâhi belli olmuyor... Bazan komşular geliyor, küçük bir poker çeviriyoruz. Bazan sinemaya, bazan Muammer Karacaya gidiyoruz... Siz?

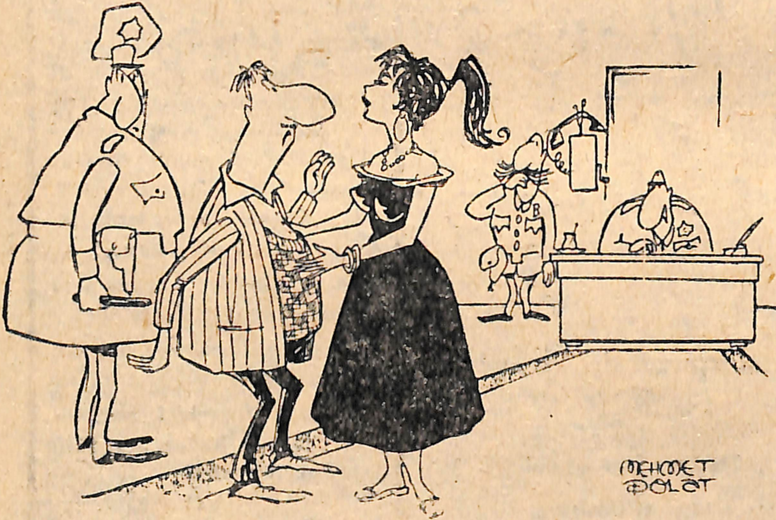
— Biz mi?.. Şey... Bizimkisi bedava eğlence: Radyoyu açıp Vatan cephesine geçenleri dinliyoruz!..

Malatya'da bir caddeye ıspanak ekilecek.. (Gazetelerden)

— Zavallı, nihayet geçinecek bir yol buldu.

— Korkma sevgilim, artık emniyetteyiz!..

YAZILI

Arkadaşımın tepesine dikildim. Oturmuş, elinde bir tomar kâğıt, ara sıra içini çekip gözlerini siliyor.

— Nedir onlar Allahaşkına?

— Sen anlamazsın, dedi...

— Neden anlamazmışım, anlat efendim.

— Ah nasıl anlatayım, bilmem ki... Yum gözlerini!...

— Yumdum.

— Bir geceyi düşün.

— Peki düşündük...

— Neler var gökyüzünde?

— Sarhoş gibi bulutlar!

— Hayır!

— Gece seferi yapan uçaklar!

— Hayır, hayır!... Yıldızlar var, yıldızlar! Nedir o yıldızlar?

— Beş triliyon kilometre mesafede dönüp duran kocaman kaya parçaları...

— Oh, hayır, hayır, hayır!... Ümitlerimizdir o yıldızlar! Her insan kalbinin dibinin ta derinliklerinde yıldızlar yaşar.

— Tamam anladım. Ama boş ver be kardeşim böyle işlere...

— Olmaz, dedi, bu gece bizim gençlik lokalinde bir şiir gecesi var. Şiir kıralı seçilecek. Gel seni de götüreyim...

— Yok canım, ne işim var benim.

— Yıldız da orada!

— Yıldız mı? Hani şu yeşil gözlü, sarı saçlı kuyruklu yıldız?

— Evet, o! Bir gözünün önüne getir: Ben kürsüde şakır şakır alkışlanıyorum!... Elâlem bravo diye bağrışıyorlar. Herkes gelip elimi sıkıyor, şiir kıralı oluyorum!... Kız da hemen gelip iftiharla koluma giriyor. Allaaaaah!!!

— Vay köpoğlu vay, dedim içimden. Ben sana gösteririm kırallığı mırallığı. Şiirlerini de bir gazete kâğıdına sarıp paket yapmış.

Bir aralık odadan dışarı çıktı. Benim elimde de gazete kâğıdına sarılı, iki yüz elli gramlık sucuk paketi var. Şipşak paketleri değiştiriverdim.

— Allahaısmarladık sevgili kardeşim, karnım aç, senin şiirlerin beni doyurmaz!...

Arkamdan acır gibi mırıldandı:

— Güle güle!

Elimde şiir paketi, hemen ondan evvel gidip salonun kuytu bir köşesine çöktüm...

Şak, şak, şak, şak!..

Başladı şairler teker tekre kürsüye çıkıp şiirlerini okumaya:

Rüyalarının renkli hayalleri, aşkın göz yaşları, filân fıstık!

Sıra bizimkine geldi. Saçlarını hafifçe dağıtmış. Pek heyecanlı, belli, bacakları titriyor!..

Çıktı kürsüye, açtı paketini, gözleri yerinden uğradı! Hemen kâğıtları ört bas...

Mikrofondaki zat:

— Şimdi genç şairimiz size en derin mânalı şiirini okuyacak, diye tanıttı, buyrun...

Bizimki yutkunuyor. Özür dilemek için ipsiz sapsız mırıldandı:

«Bütün o yazdıklarım,
Rüyalı gecelerde...
Bilmiyorum ne oldu?
Şimdi şiirlerim nerde?

Şak, şak, şak, şak!... Aman ne ince şiir, ne derin mâna!... Şiir kıralı iste bu! diyendiyene... Tavan alkıştan sarsılıyor. Vay canına!

Açtım kucağımdaki paketi. Keratanın şiirlerinden bir tanesini çektim. Ve atıldım orta yere:

— Durun ben de bir şiir okuyıcam!

Ahali dönüp baktı, fırladım kürsüye:

Gönlümün altın koncası,
Acılmadan soluverdi...
Övle bir baktı kı bana
Gözüm yaşla doluverdi!

— Yuuuu... Dediler. Eyi muz!. Kafama bir de cürük yumurta yedim. İndik aşağı!

Kapının önünde hınzır kızı takmış koluna gidiyor. Elimdeki kâğıt tomarını bin parça etmişim. Savurdum kafalarına. Al sana şiirlerini hınzır!...

Dünyayı unutmuşlar. Konfet gibi serpilen kâğıt parçacıkları altında, çıtır çıtır uzaklaşıp gittiler.

A. B. C.

Kaç sene!

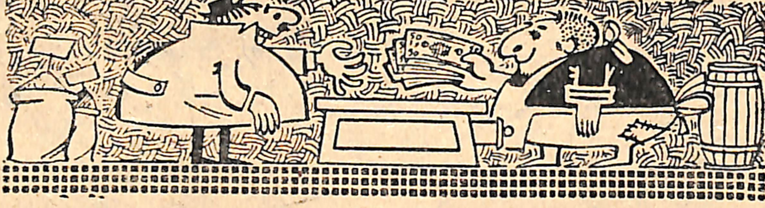
Ahmet arkadaşı Ali'ye rastlamıştı. Sevinçle:

— Seni çok iyi gördüm Ali dedi. Halbuki geçen sene «doktor ancak bir yıl daha yaşarsın» diyor diye üzülüp duruyordun.

Ali güldü:

— Öyleydi azizim! Ama ondan sonra başka bir doktora gittim «daha en az 7 yıl var» dedi Şimdi yedi seneyi tamamlayınca aynı doktora gidip bir yedi sene daha alırım elbet!...

PAROLA

«Doğruluk» bakkaliyesi sahibi, sabah sabah yeni tezgâhtarını karşısına dikmiş talim ettiriyordu:

— Seni hemşerü dedük aldık dükkâna. Gözünü gulağını aç ha!.

— Açtım be ustam!

— Hele di bahalım, kötü zeytini eyi zeytine gattın mı ?

— Gattım be ustam!

— Pamuh yağını zeytinyağına buladun mu?

— Buladım be ustam!

— Pekmezi sulandırdın mı?

— Sulandırdım be ustam!

— aastirma ağır bassın diye yeniden sürdüğümüz çimleri guruladın mı?

— İndirdim be ustam.

— Yalancı faturalarla sahici hesap pusulalarını ayrı çekmeceye goydun mu?

— Goydum be ustam!

— Saklı satılacak malları mahzene indirdin mi?

— **İndirdim be ustam.**

— Pek gözel, incik di bakalum, yabancı bi müşteri dükkâna gelip de bi mal sordu mu ne diyecen?

Yok diyecem.

— Ama nasıl diyecen, tarif et hele bi yol.

Çırak hemen gözlerini süzdü, dudaklarını büzdü. Kaşlarını çattı, boynunu çarpıttı ve kendi kendine konuştu:

«Yoh efendüm bizde o maldan bi dirmeh bilem yoh»

Sonra suratını tekrar eski haline getirdi:

— İste böyle be ustam.

— Sincik dinle bah, sana bi müsteri gelip de Gayseriden selâm var didimiydi ağna ki o paruladır. O adam yabancı değildir. Dükkândan ne isterse ver. Amma gözünü aç yesil, serpuslu memurlar adamı mahpusa gorlar ha!...

★

Ertesi gün usta bir saatliğine dükkândan ayrıldı ve toptancılara hesap görmeğe gitti. Döndüğünde sordu:

— Parula diyen oldu mu?

— Oldu.

— İstediğini vedin mi?

— Vemedim, mahpustan gorhtum be ustam...

— Vav köppeğin eniği, o gadar da gorhma lan!

★

İki gün sonra usta tekrar iki saatliğine dükkândan ayrıldı. Döndüğünde yine sordu:

— Parula diyen oldu mu?

— Oldu.

— İstediğini vedin mi?

— Virmedim, gorhtum be ustam!

Bu defa ustanın kafası kızdı.

— Vay donguzun köpeği, sen benim iyi namımı kötü mü edicen lan! Gırh yıllık hatırlı müşterilerimi gaçırıcan mı lan!... Gayseriden selâm var diyen oldu mu ne isterse ver dimedim mi sana lan!... Al sana!... Al sana!... Al sana!...

Hemencecik dükkânın içinde birikivermiş olan kalabalık «yapma etme, ayıptır, günahtır» dediler. Usta biraz yatıştı. Ama bütün bu işler olup biterken sivri burunlu cingöz bakışlı adamın biri de hem parolayı öğrendi hem de manzarayı çakmış oldu.

İki gün sonra usta tekrar toptancılara giderken tenbih etti:

— Bak bu sefer garışmam ha!...

— Tasalanma be ustam, bu sefer gorhmam gayri, dedi öbürü.

★

Akşam üzeri döndüğünde daha usta bir ey sormadan çırak ağzını kulaklarına kadar yaydı:

— Parulalı cinsten geldi dedi.

— Ne isterse vereydin.

— Vedim.

— Hah şöyle, aferin, ne istedi bakalım?

— Geldi, Gayseriden selâm var dedi, kasadaki panganotlardan isterim dedi.

— Ne??!...

— Bu defa da senden gorhtum, vedim gitti be ustam!

A. B. C.

※

Yalnız değiliz!

Yeni gelen Tulûat kumpanyası cok eski ve berbat bir eser temsil ediyorlar üstelik cok da kötü bir sekilde oynuyorlardı... İlk gece hicbir şeyden haberdar olmıyan halk, tiyatroyu doldurdu. İlk basta ses sada çıkmadı; fakat oyun ilerledikce ıslıklar, tepinmeler ve yuha'lardan başka şey işitilmez oldu.

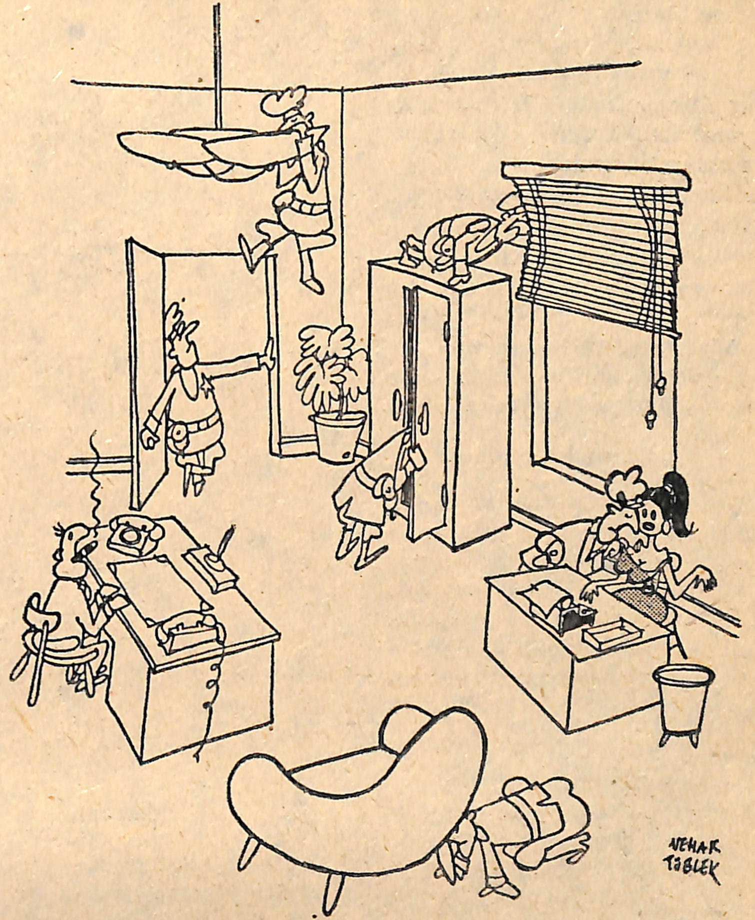
Nihayet oyun sona eriyordu. Bas erkek artist ve baş kadın artist sahnede yalnızdılar, adam kadını kolları arasına aldı ve:

— Sevgilim, dedi. İşte artık yalnız kaldık!

Bu lâf üzerine galeriden bir ses cevap verdi:

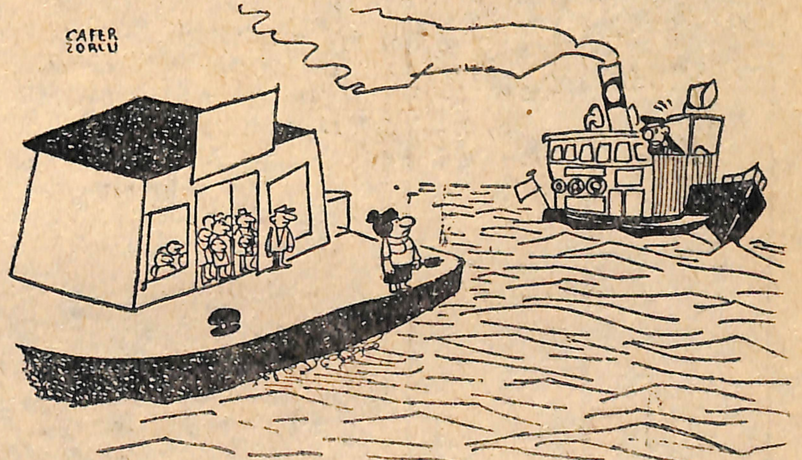
— Henüz değil delikanlı! Ama merak etme yarın gece tamamen yalnız olacaksınız.

Patlayıcı madde bulunan yerler kontrol edilecek. (Gazeteler)

YAZISIZ

Bir kaptan iskeleye uğramayı unuttu. (Gazeteler)

Kaptan — Eyvah, karım!..

bize göre

Korkunç netice!

Çok ümitsiz ve berbat bir vaziyette idi. Yol kenarına oturmuş önüne bir mendil açmıştı. Yaşlı bir kadının yaklaştığını görünce:

— Madam diye mırıldandı. Eğer akşama kadar bir dolar toplıyamazsam korkunç bir neticeye varacak hayatım...

Kadın derhal çantasını açtı, bir dolar çıkarıp dilenciye uzattı ve:

— İşte dedi. Alın! Umarım ki bu para iş buluncaya kadar size yetişir...

Adam yüzünü buruşturdu:

— Benim korkunç netice diye kasdettiğim bu idi zaten madam.

Zayıf bünye

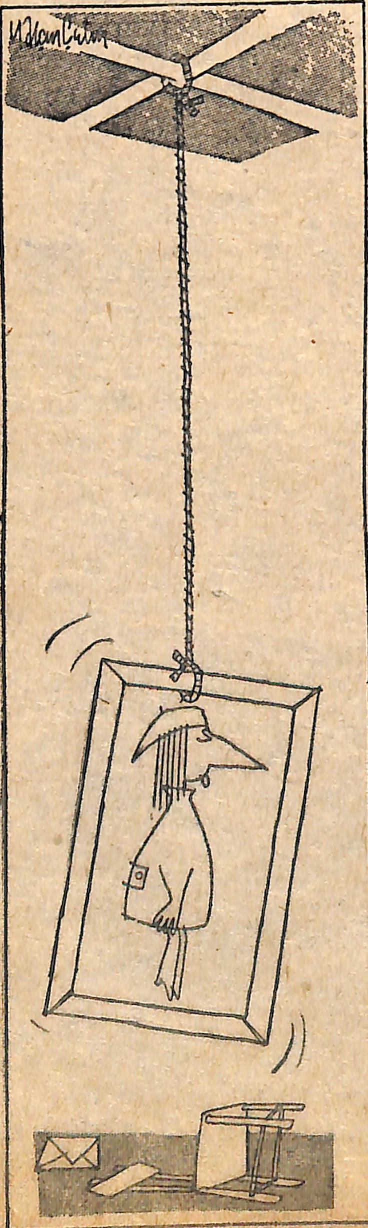
Doktor nefes nefese ve ter içinde kalan hastasını endişe ile gözden geçirdi ve:

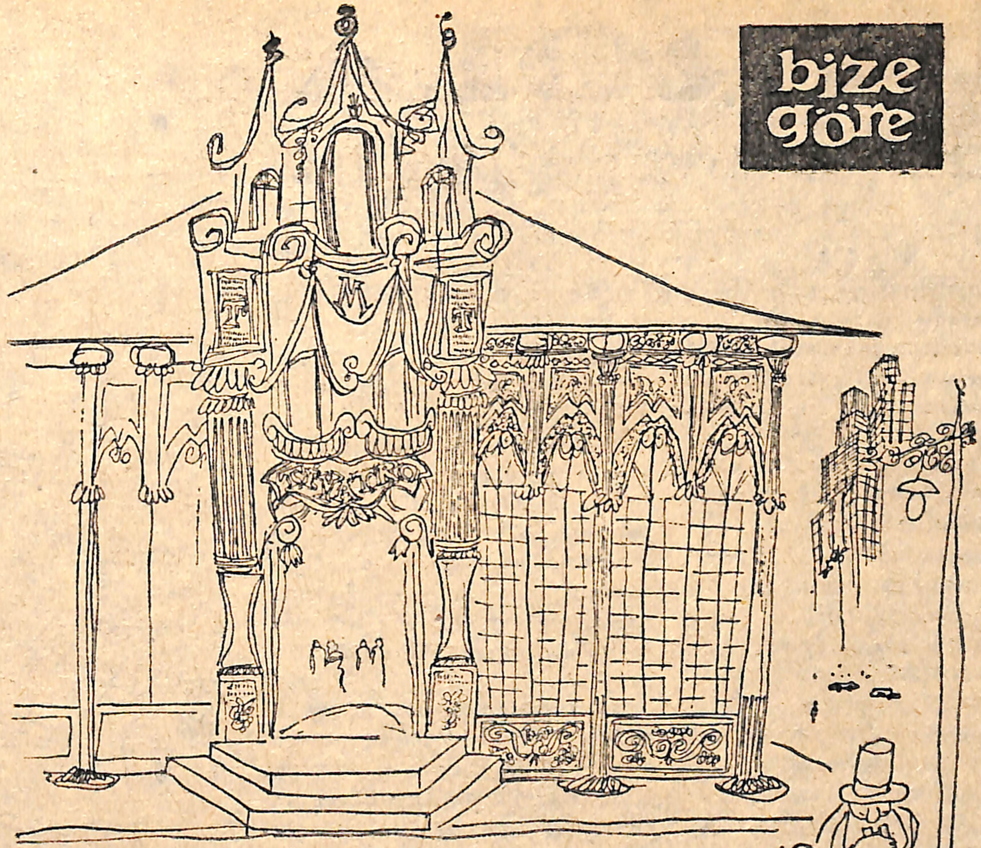
— Doğrusu dedi, bu çok hafif bir krizdi... Bu kadar sarsılacağınızı sanmıyordum. Sizin gibi zayıf bünyeli hastaların tedavisi biraz müşküldür.

Hasta hafif bir sesle:

— Aman doktorcuğum diye mırıldandı... Sonunda hesap çıkarırken de bu hususu gözönüne almayı ihmal etmezsiniz değil mi?

BAY RESSAM :

Haksızlık

Yine bir deli hastanenin duvarından dışarıyı seyrediyordu. Bu ara, yoldan çok pis kokulu bir araba geçti. Deli, arabacıya seslendi:

— Hey! Ne var bu arabada böyle?

— Ihlamurlara gübre koyacağım da onu götürüyorum...

Deli bir müddet düşündü sonra kendi kendine:

— Hay Allah, dedi. Bir de beni burada mahpus tutarlar, halbuki ben ıhlamuruma sadece şeker koyardım!...

Altı günah

Genç bir dişçi ve genç bir doktor müşterek bir kat tutmuşlar ve fazla paraları olmadığı için her iki muayenehaneye bakacak bir hemşire almışlardı. Az zaman sonra ikisi de genç ve güzel hemşireye âşık oldular. Bu arada dişçinin seyahate çıkması icabetmişti. Hemşireye hitaben yazdığı bir mektupta altı gün için muayenehanede bulunamıyacağını bildiriyordu. Bu mektupla beraber 6 tane de elma bırakılmıştı.

Dikkat!

Çok kızmıştı, ama çok! Bu Bülentle daha uzun zaman nişanlı kalmalarına imkân yoktu. Derhal nişan yüzüğünü çıkardı, kutusuna koydu ve üzerine Bülendin adresini yazıp postanenin yolunu tuttu. Tam paket muamelesi bitip diğer paketlerin arasına giderken, birden bir şey hatırlamış gibi, memurdan onu, geri istedi ve üzerine şu kelimeleri ilâve etti:

«Dikkat! Kırılacak eşya».

Her türlüsü olur

Bayan Lâmia, kendisini ameliyat edip, göğsünün düşüklüğünü gideren operatöre hararetle teşekkürlerini bildiriyorru:

— Ah, doktor! dedi; bana etmiş olduğunuz bu iyiliği size nasıl ödiyebilirim?

Doktor, hiç bozmadan, cevap verdi:

— Nasıl isterseniz? Peşin para da olur, çek te, havale de...

Salamonun alacağı

Salamon, kendi cinsinden bir avukata müracaat ederek, birisinde alacağı olan parayı yarı yarıya bölüşmek şartiyle tahsil etmesini rica etti. Bu pazarlığı kabul eden avukat bir müddet görünmedi. Nihayet bir gün, Salamon gidip kendisini buldu.

— Ne yaptın? diye sordu.

Avukat başını salladı ve:

— Bu iş, yuç biraz... dedi. Ben, kendi hissemi aldım ama, seninkinin tahsili mümkün diyil gibime geliyor!.

Öyleyse

Çok öfkelenen koca, hızla kapıyı vurarak:

— Artık buna dayanamam, diye bağırdı. Sen beni deli edeceksin. Kendimi göle atmaya gidiyorum...

Karısı güldü:

— Evet ama yüzme bilmiyorsun ki!...

— Çok doğru. Öyleyse başka bir şey düşünmeliyim.

Yarış

At yarışlarına çok meraklı idi ve bu işten iyi anlıyordu. Gittiği yarışlardan en enteresan olanını soran bir arkadaşına anlattı:

— Bir keresinde yarış o kadar acaip şekilde sona erdi ki, hangi atın birinci geldiğine karar veremediler. Zira 2 atın boynu ve başları tamamen ayni hizada idi...

— Peki sonra ne oldu?

— Yarışın filmi çekilmişti, develope edildi ve birinci gelen burada açıkça gözüktü; bu beyaz renkli Nostril'di. Öbür attan daha ilerde sayıldı. Çünkü dilini çıkarmış ve öne doğru uzatmıştı.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Öğünme!

Rahibin, hikâye yazarının ve müzisyenin oğlu beraber oynuyorlar; bu arada bütün çocukların yaptığı gibi saygı değer babaları hakkında öğünüp duruyorlardı.

— Benim babam öyle kolay para kazanıyor ki... diyordu hikâye yazarının oğlu. Eve gelir, masasının başına oturur, kalemi kâğıdı eline alır ve bir saat içinde güzel bir hikâye yazar! Sonra bunu editöre satıp 25 doları cebe indirir...

— Hıh dedi, müzisyenin oğlu. O bir şey mi? Benim babam piyanonun başına geçip şöyle bir iki nağme çıkarır. Bunlardan bir şarkı yazar ve 50 dolar kazanır...

Rahibin oğlu arkadaşlarından aşağı kalmak istemedi:

— Sizin babalarınızda iş yok dedi. Benim babam kilisede 10 dakikalık bir vaaz verir; bu vaazdan sonra kazandığı paraları toplamak için ellerinde lane tepsileriyle en az on kişi dolaşır halkın içinde...

Hattâ

Menajer, sarışın artiste:

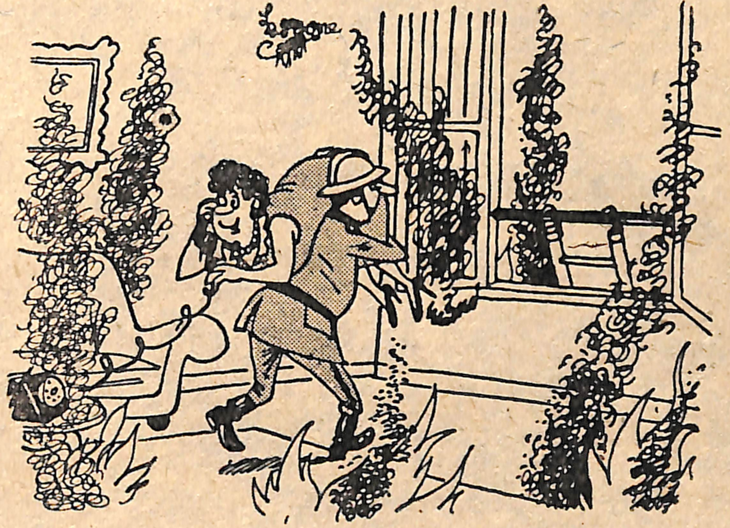
— Siz, dedi, Hollywood'un en güzel kadın artistisiniz...

Genç kadın bu iltifatı çok beğenmişti Kırıttı:

— Siz böyle düşünmeseniz dahi böyle söylersiniz canım.

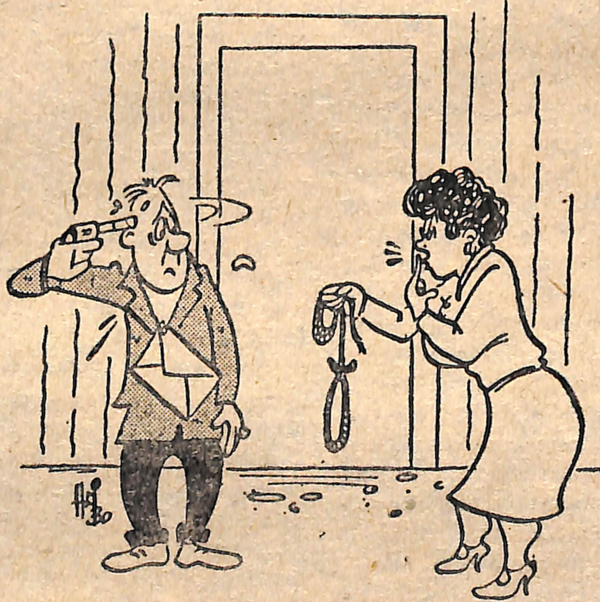
Menajer gülerek:

— Ama, zaten, dedi. Ben böyle söylemesem de siz böyle düşünmez misiniz?

— Biraz sonra gittiğim yerden telefon ederim şekerim. Daha çok anlatacaklarım var!

(Fransız)

— Şşşt, al şunu, çocuklar uyuyor!

(Alman)

Kasap!

Müthiş et sıkıntısı vardı ve New York'un kasaplarında bir dirhem et bulmak kabil değildi.

Arka sokaklardan birinden geçmekte olan Mr. Smith ufacık bir kasabın vitrinin etle dolu olduğunu gördü. Şaşırmıştı. Hemen içeriye girdi ve kasaba:

— Demek dedi. Sizde et var! Ben biraz çokça almak istiyorum da mümkün mü acaba?

— Elbette istediğiniz kadar vereyim...

— 6 -7 kilo kadar olsun; yalnız ben götüremiyeceğim, vereceğim adrese lütfen yollayın.

— İşte o mümkün değil Mr.

— Fakat arabanızı dışarda görmüştüm...

— Evet ama, atını siz satın aldınız.

Avanta!

Easy Brown acaip bir adamdı... Bütün kararlarını alelacele verir, olmadık işler yapardı... O gün eve geldi neşeyle:

— Haberiniz var mı? diye bağırdı. Teksas'ta bir petrol kuyusu satın aldım; bedava, 1500 dolara...

Babası atıldı:

— Sersem kimbilir ne kör bir kuyudur da seni kazıklamışlardır.

Brown güldü:

— Valla orasını bilmem! Zira ben şimdiki halde kuyunun dörtte bir hissesini bu civarda birine 2000 dolara satıp kâra geçtim bile.

O zaman babasının rengi attı:

— Namussuz herif! Demek dün bana o hisseleri satan sendin ha!

Televizyon

Maw ve Paw Susby hayatlarında ilk defa olarak dağdaki çiftliklerinden ayrılmış, şehirdeki fuara gelmişlerdi. Büyük bir hayranlıkla fuarı dolaşırken tanınmış bir firmanın çamaşır makineleri teşhir ettiği kısma geldiler. Bir müddet cam pencerenin arkasında köpüren sabunlu suları, durmadan döne çamaşırları seyrettiler. E sonunda Paw, Maw'ın kolundan çekerek:

— Bırak Allahaşkına dedi. Televizyon dedikleri bu ise onların olsun!...

(Amerikan)

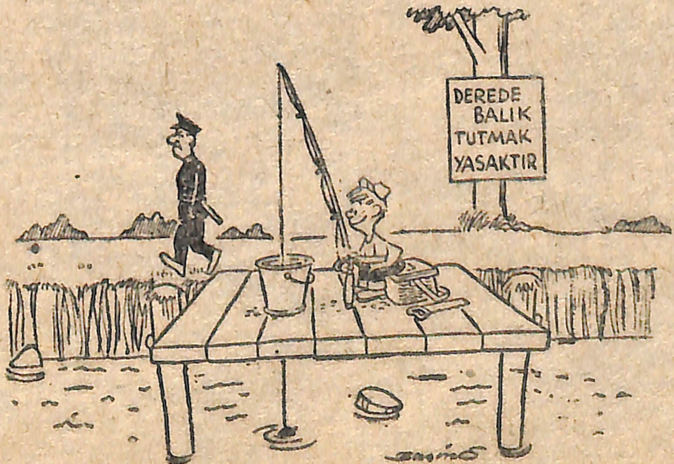
Cam göz!

Acele bir miktar paraya ihtiyacı vardı. Fakat başvurduğu bütün kapılar yüzüne kapandı. En yakın dostları dahi kayıplara karıştılar. Son olarak müracaat ettiği çok zengin bir arkadaşı da gayet rahatça, hiç parası olmadığı için isteğini yerine getiremiyeceğini söyleyince dayanamadı:

— Azizim dedi. Senin sol gözünün takma olduğunu bilmiyordum doğrusu...

— Bunu da nereden çıkardın?

— İçinde biraz merhamet ışığı parladığını gördüm de...

YAZISIZ

(Alman)

Dolma-
kalem
meraklıları
sevinç
içinde

Skrip
SAYESİNDE

PİYASANIN
İYİ MÜREKKEP
İHTİYACI
KARŞILANDI

dünyanın en saf ve en çok
satılan mürekkebi olan SKRİP

- derhal yazar — çabuk kurur
- pıhtılaşmaz ve tortu bırakmaz
- dolmakaleminizin uzun ömürlü olmasını sağlar

SKRİP LEKESİ YIKANABİLİR
HER YERDE ARAYINIZ

PAAL

Türkiye Umumî Mümessili:
KOÇ TİCARET T. A. Ş.
(Büro Levazımı Şubesi)
Skrip bütün kırtasiyecilerde bulunur

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 53 —

Şen kahkahası, çapkın edasıyle şöhret bulan bu fahişenin yüzünden ocaklar yıkılıyordu. Her akşam onu görmek, onun İstanbulda yaptığı Çardaş nağmelerini, ağzından dinleyip de mestolmak için, çoluk ve çocuğunun nafakasından keserek, eline geçen paraları harcıyanlar hadsiz, hesapsızdı.

İstanbul eğleniyordu... Sonunu düşünmiyen, etrafındaki sefaleti görmiyen, iz'anı da, gözleri de aynı derecede körleşmiş sefih bir mirasyedi gibi!...

Miloviç'e erişemiyen, yahut ki ondan gına getirenler, barlara düşüyorlardı. Osman oğullarının payitahtında, harbin o zorlu günlerinde, hastahaneden ziyade bar açılmıştı. Berlinden kalkıp, Viyanadan, Peşteden, Sofyadan dolaşarak İstanbula gelen her Balkan treninden, cephane ve silâhtan ziyade, kafeşantan artistleri çıkıyordu.

Eğlenti yerleri açıp işletmek hususunda, Türkiyede bir eşine daha tesadüf edilmemiş olan, Romanya Yahudilerinden meşhur Lehman bu mebzul vasıtalar sayesinde, Parisin en namdar kafeşantanlariyle omuz öpüşebilecek bu Gardenbarı kurmustu. Vurulmuş askerlerin yaralarını sarmak için âdi ispirto bulmakta zahmet çekilen bir zamanda, o, sandık sandık şampanya yaratıyordu. Ve bu sihirli şarapla para, Gardenbarda, Tanrının gecesi su gibi akardı.

Satılmışla İzzetî Efendi de buraya dadanmışlardı. Papeloğlu'nun serveti burada kendine daimî bir mahreç bulmuştu. Her gece, üç, dört, beş yüz lirayı masanın üzerine bırakıyor, kör kütük, oteline dönüyordu.

Karıların, İzzetî Efendiye karşı muameleleri bilhassa görülecek şeydi. Onların vaziyetine bütün bar halkı kırıla kırıla gülüyordu. Vergi kâtibinin yaradılışında biraz soytarılık vardı. Aklı sıra, kadınların alâkasını celbetmek, kendini sevdirmek için türlü maskaralıklar ediyordu.

Yabancı dillerin hepsi de, İzzetî Efendinin telâkkisine göre birdi. O, hepsine birden frenkçe der geçerdi. Her birinden, nasılsa ikişer, üçer kelime bellemiş, üstelik de bunları yanlış telâffuz ederek, cilveleştiği karılara sunardı:

— Sultanım! Bu abdi âciz, senin cemaline hayran... eskö vu anladı? Katavalis?.

— Vas zagist du?

— Havzun suyun terkozun! Ya? Afto ini almanca, iki gözüm!

Der ve yosmaları katıltırdı. Onlar için bir de şiir yazmış, bir gece sabaha karşı, başında kâğıttan bir külâh, arkasında redingot, koskocaman sakaliyle ortaya çıkıp yüksek sesle okumuştu:

«Purkuva yüz vermiyorsun sevgili meftununa?.»

Mısraile biten bu şaheser, Beyoğlu hovardalarının dillerinde dolaşıyordu. Papeloğlu da o akşam arkadaşına hayran olmuş, locadan haykırmıştı:

— Ülen, zorlu goşmalar düzüyon be soyha!... Yaşşa!...

★

O gün, akşamdan biraz fazlaca kaçırmış olan Papeloğlu, metresinin evinde sızdıktan sonra, sabahleyin gözlerini açmış, fakat bir türlü davranıp da işine gidememişti.

Yatağın içinde, yorganı omuzuna almış, bağdaş kurmuş oturuyordu. Başı, demirden bir çember içerisinde kısılmış gibi idi. Kupkuru dili damağına yapışıyor, boğazından midesine doğru, sanki bir kızgın demir inip çıkıyordu.

Titreyen elleri, başucundaki sürahiye gide gele içindeki suyu tüketmişti. Adını doğru dürüst beceremediği için, «Şaban paşa şarabı» deyip işin içinden çıkıverdiği şampanyayı içenin de, icad edenin de dinine, diyanetine, mezhebine, oturduğu yerden en ağır küfürleri, en yakası açılmadık kantarlıları savurdukça, karşısında asık bir çehre ile dolaşan Olga:

— Kale, ne bu, er aksam, er aksam sarhoş oluyorsun? Yazık değil sana? Bir da disarda isezeksin, boyle mastor gelezeksin benim evde. Keteon tembih yapazayim, kapu asmiyazak. Ep, o nalet İzet sebeptir... O maskara... Kakohrono nahi!, diye söylenivordu.

Keteon Efendi de, velinimetine yaranmak için önce bir iki kadeh limonluyu sunmuş, şimdi de, mutfakta, dışarıdan hazır alıp getirdiği işkembe tuzlamasına terbiye yapmakla meşguldü.

Papeloğlu, kafası zonkladıkça, ikide bir:

— Aman! Ölüyon!, Boğazım dihaniyi!, Gafam, kellem gopiyi!.

Diye feryat ediyordu.

(Devamı var)

Kaçırılan Kadınlar

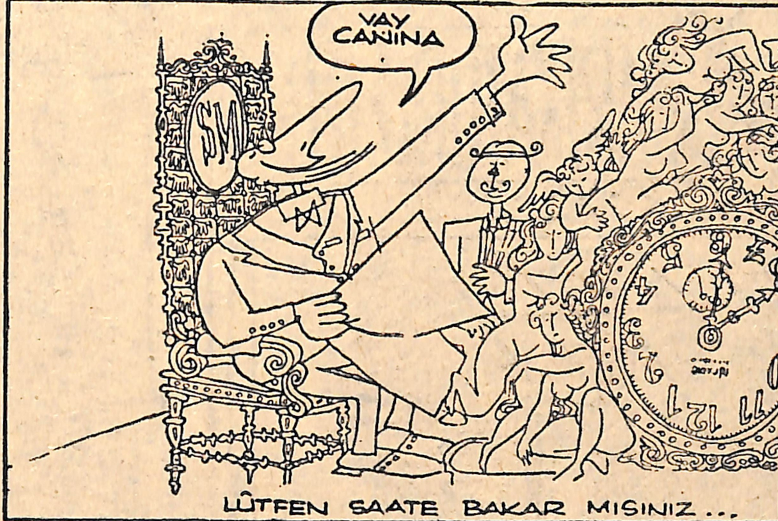
EFLÂTUN NURİ

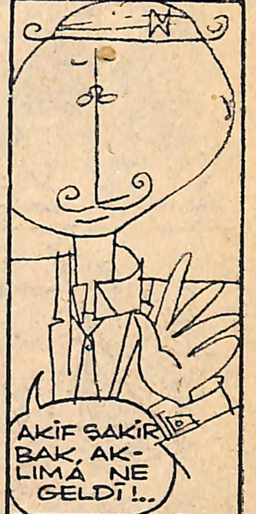
ARADAN BİR AY GEÇTİ... KAÇIRILAN KADINLARDAN SES SEDA ÇIKMIYORDU... YEŞİL RAPTİYE ŞEHRİ SAKİNLERİ ILIK, ILIK ESEN RÜZGARIN UZAKLARDAN GETİRDİĞİ KADIN KOKUSUNU TENEFFÜS EDİYORLARDI...

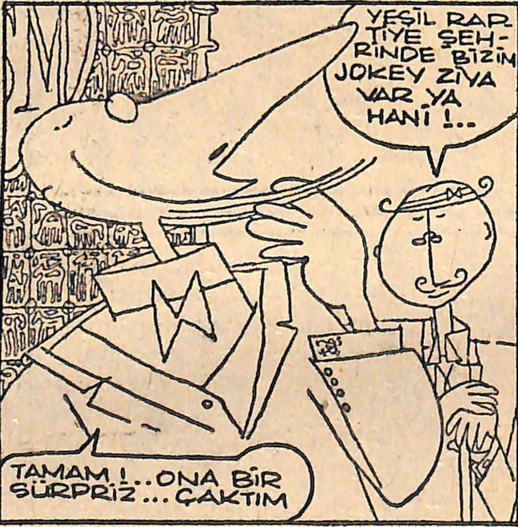
YEŞİL RAPTİYE ŞEHRİNDEN 17 MİL UZAKTA, POMPA DAĞI ETEKLERİNDE, MEŞHUR AKİF ŞAKİR ÇAMAŞIR SUYU FABRİKALARI SAHİBİ BAY AKİF ŞAKİR DERE SUYU, YEŞİL RAPTİYE ŞEHRİNDEKİ KADINLARIN KAÇIRILDIĞI HABERİNİ DAHA YENİ OKUYORDU...

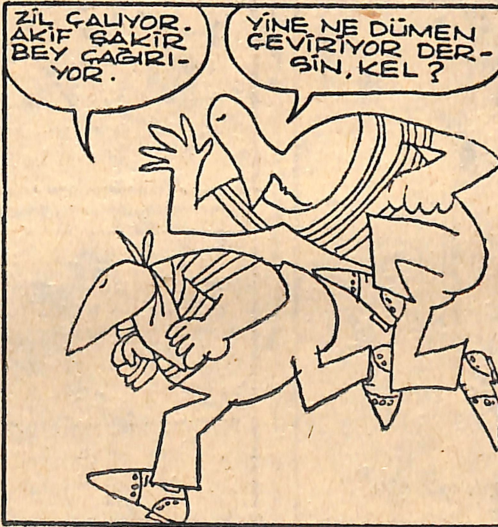
AKİF ŞAKİR ÇOK SULU ADAMDI. KARŞISINDA OTURAN BEY, SÜNNETÇİ GÖZLÜKLÜ NURETTİN TAMKESERDİ... NURETTİN BEY DE SAĞOLSUN ÇOK KESERDİ........

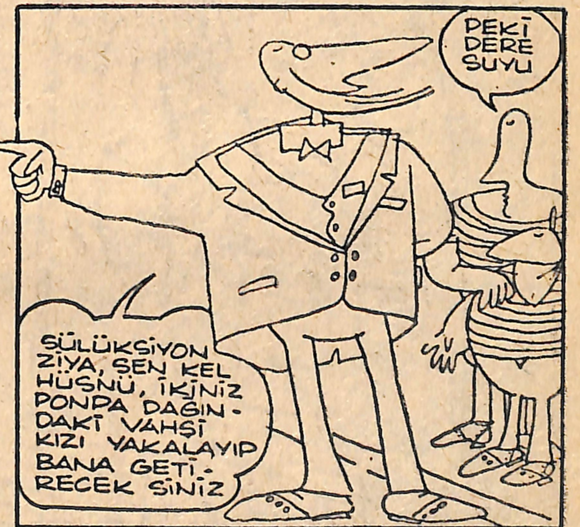
4 -DEVAMI YANDA-

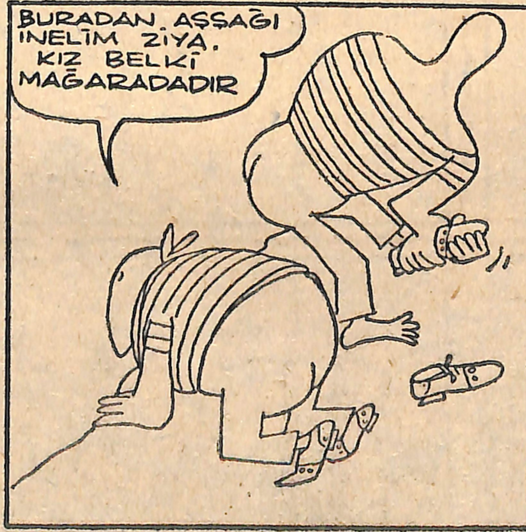

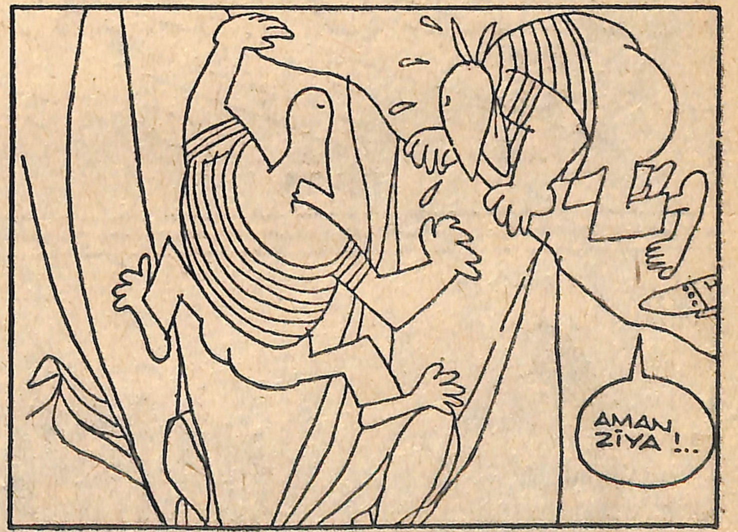

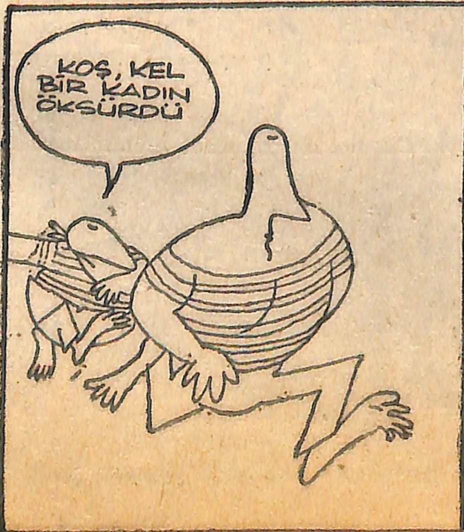

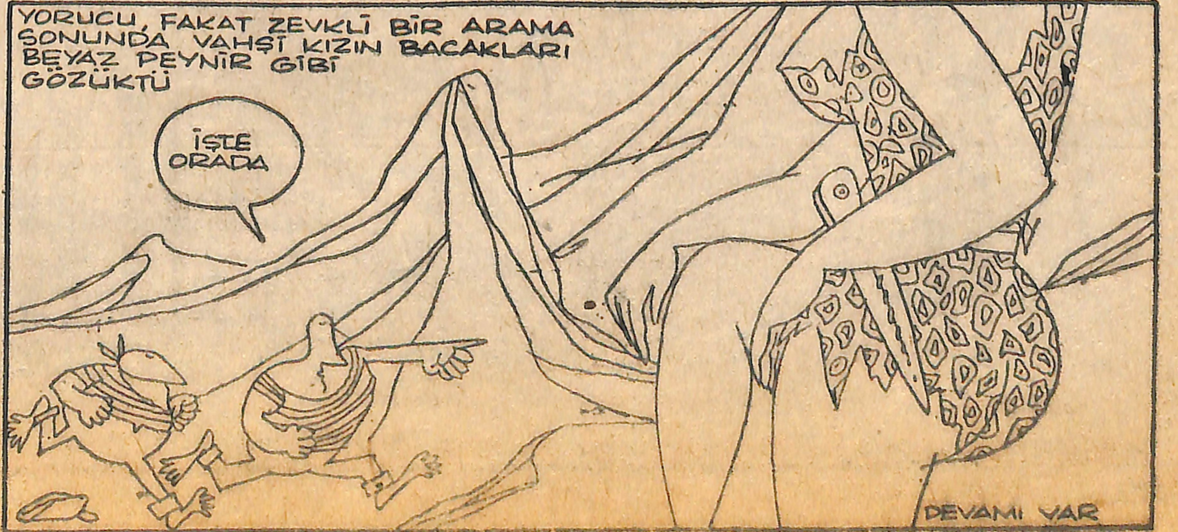

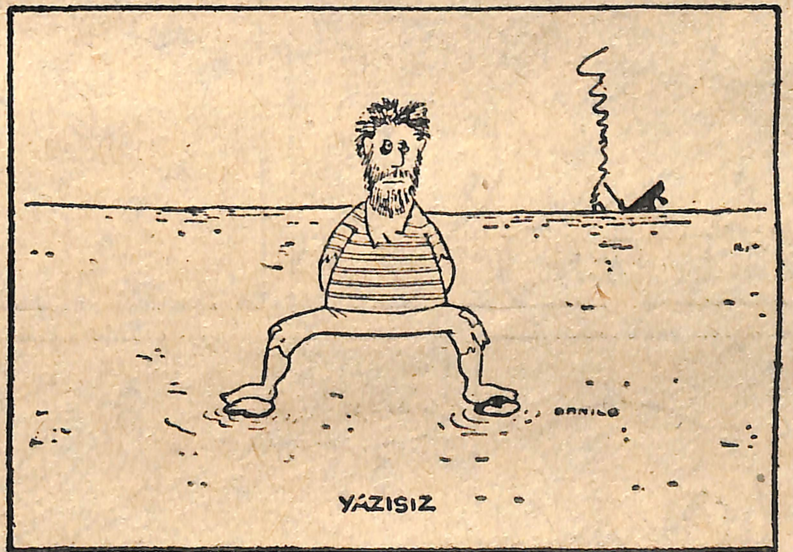
Dünya Karikatürleri

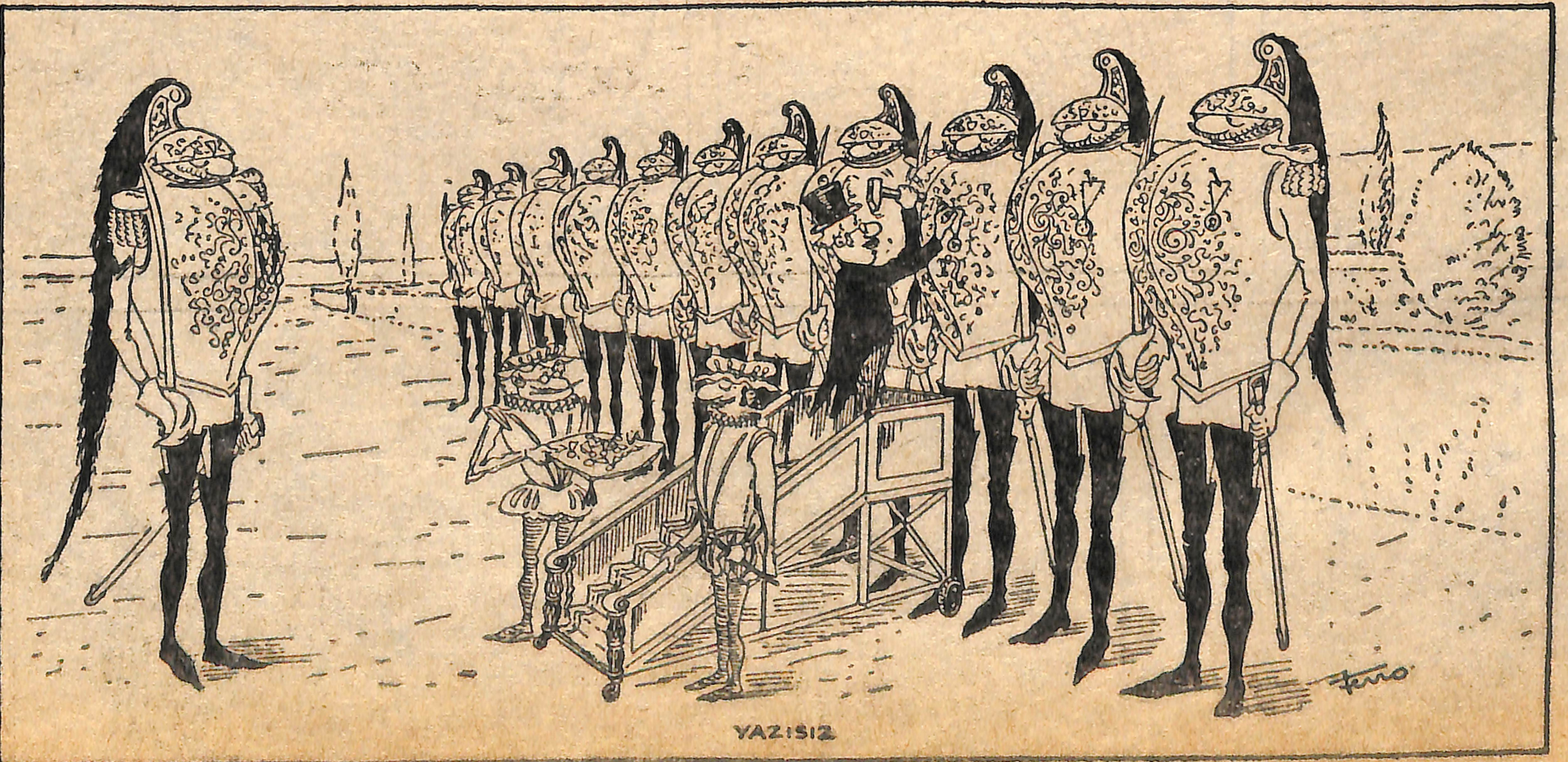
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

1959 SENESİNDE

3 MİLYON

LİRA TUTARINDA

40 APARTMAN DAİRESİ

ve

1,5 MİLYON

lira çeşitli para ikramiyeleri

Çekilişlere hesabında en az 200 lirası olanlar girer.

HER 100 LİRAYA AYRI BİR KUR'A NUMARASI VERİLİR.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Şahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden:
KADRİ YURDATAP

Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3
Belediye - İstanbul

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

AKBABA

— Tebrik ederim, İspanyol nişanlın çok güzel... İtalyanca biliyor mu?
— Hayır, tercüman vastasile anlaşıyoruz!